

СТИВЪН КИНГ

СЕСТРИЧКИТЕ ОТ ЕЛУРИЯ

Част 0 от „Тъмната кула“

Превод от английски: Весела Еленкова, 2002

chitanka.info

Ако трябва да нарека някоя своя творба *magnum opus*, със сигурност ще се спра на недовършената седемтомна поредица за Роланд Дисчейн от Гилеад и неговия поход в търсене на Тъмната кула, ос на цялото мироздание. През 1996 или 1997 година Ралф Вичинанца (отначало мой литературен агент, който понастоящем се занимава с авторски права за чужбина) ми предложи да участвам в подготвяната от Робърт Силвърбърг подробна антология на фантастиката с разказ за младостта на Роланд. Отначало приех. Но нищо не ми идваше наум, абсолютно нищо. Тъкмо се канех да се откажа, когато една сутрин се събудих с мисълта за „Талисманът“ и огромния павилион, където Джак Сойер вижда за пръв път Кралицата на Териториите. Докато се кълех (под душа фантазията ми се развихря най-неудържимо — мисля, че е свързано с утробата), извиках в съзнанието си шатрата, опърпана и стара... все така изпълнена с женски шепот. Призраци. Може би дори вампири. Сестрички. Не милосърдни, а кръвожадни. Написването на разказ от този централен образ се оказа неподозирano тежка задача. Разполагах с неограничено поле за действие — Силвърбърг искаше новели, не разкази — но пак ми беше много трудно. Напоследък всичко, което напиша за Роланд и неговите приятели, излиза не само дълго, а някак епично. Едно от предимствата на този разказ е, че не е необходимо човек да е запознат с поредицата за Тъмната кула, за да му се наслади. Впрочем за феновете на Кулата — ТК V вече е готова, от първата до деветстотната страница. Нарича се „Вълците от Кала“.

* * *

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Тъмната кула“ започва с разказ за това как Роланд от Гилеад, последният стрелец в един загиващ, „променен“ свят преследва човека в черно — магьосник на име Уолтър. Роланд издирва Уолтър открай време. В първата книга от цикъла най-сетне го настига. Събитията в настоящия разказ обаче датират от времето, когато Роланд все още издирва следите му.

Ст. К.

I. ПЪЛНОЗЕМИЕ. ПРАЗНИЯТ ГРАД. КАМБАНКИТЕ. МЪРТВОТО МОМЧЕ. ПРЕОБЪРНАТИЯТ ФУРГОН. ЗЕЛЕНИТЕ.

В един горещ ден през Пълноземието — жегата сякаш изпиваше дъха от гърдите, преди човек да е поел и глътка от него — Роланд от Гилеад стигна пред портите на малко селище в планините Десатоя. По онова време вече пътуваше сам, а скоро щеше да остане и без кон. Цяла седмица се надяваше да намери ветеринар, но скоро надали щеше да има смисъл дори ако в градчето има лечебница за животни. Конят му — двугодишно доресто добиче — беше на умиране.

Портите, по които бе останала цветна украса от някакъв отминал празник, бяха широко и гостоприемно разтворени, но наоколо беше подозрително тихо. Не се чуваха ни чаткане на конски копита, ни тропот на колела, ни пронизителните викове на търговците по пазара. Иззад портите долитаše единствено песента на щурците (или на някакви други бублечки, които пееха доста по-мелодично), придружена със странно кънтене и слаб, мечтателен звън на камбанки.

Впрочем китките, преплетени в пречките на тежката порта отковано желязо, отдавна бяха изсъхнали.

Топси звучно кихна изпод седлото — *Апчхи! Апчхи!* — и политна настрана. Донякъде от респект към животното, но в известен смисъл и за да запази собственото си достойнство, Роланд скочи на земята — не му се искаше да рискува да си счупи крак, ако добичето избере именно този миг да препусне през поляната, където свършва пътят.

Сам под палещите лъчи на слънцето, Стрелецът с прашните ботуши и избелелите джинси се зае да разресва с пръсти спълstenата грива на коня си, като от време на време спираше, за да пропъди мухичките, които налитаха към очите на животното. Като издъхне, да си снасят яйца и да си мътят ларви, колкото си щат, но не преди това.

Така Роланд удостои своя кон с възможно най-високата чест, която моментът позволява, същевременно слушаше далечния, сънен

отглас на камбанките и странното кънтене, сякаш някой думка по кухо дърво. Скоро изостави заниманието си и замислено се взря през отворената порта.

Кръстът, който се извисява по средата, беше малко необичаен, иначе портата бе типичната за този край — във всички градчета на запад, които прекоси през последните десетина месеца, се влизаше през подобна тържествена градска порта и се излизаше през друга, не толкова тържествена. Подобни врати нямаха за цел да спират посетителите — най-малко пък тази. От двете и страни по протежение на насипа се издигаше червеникава кирличена стена, дълга общо десетина метра. Като се затвореше портата и се спуснаха резетата, достатъчно бе човек да заобиколи стената, за да се намери в града.

Отвъд портата започваше наглед най-обикновена главна улица на която имаше странноприемница, две кръчми (едната се наричаше „Въртоглавото прасе“, а фирмата на другата бе твърде избеляла и не можеше да се разчете), продавница, ковачница, градска заседателна палата. Забеляза и малка, но доста кокетна дървена постройка със скромна камбанария на покрива, солидна каменна основа и позлатено изображение на кръст върху двойните врата. Този кръст, както и онзи върху градската порта, означаваше, че това място е светилище за последователите на онзи човек Иисус. Тази вяра не беше много разпространена в Средния свят, но не беше и съвсем неизвестна, което спокойно можеше да се каже за почти всички вероизповедания по това време, включително култа към Ваал, Асмодеус и стотина други. Вярата, както и всичко останало в онези дни, се беше променила. Самият Роланд възприемаше Бога на кръста като поредната религия, която учи, че любовта и убийството са неразрывно свързани — в крайна сметка Господ винаги взима кръвна жертва.

Междувременно мелодичното жужене на насекомите, които звучаха почти като щурчета, и сънното подрънкане на камбанките не спираха да звучат. Чуваше се и подозрителното думкане, сякаш някой удря с юмрук по дървена врата. Или по капака на ковчег.

„Тук има нещо много гнило — рече си Стрелецът. — Бъди нашрек, Роланд, това място излъчва червеникава воня.“

Преведе Топси през градската порта, обкичена с изсъхнали цветя, и закрачи по главната улица. На верандата пред продавницата, където би трявало да седят старците и да коментират посевите,

политиката и безразсъдството на младежта, бяха наредени няколко празни люлеещи се стола. Под единия се върглаше опушена царевична лула, сякаш изпусната от невнимателна (и отдавна несъществуваща) ръка. Коневръзът пред „Въртоглавото прасе“ също беше празен, а прозорците на самата кръчма — тъмни. Едното крило на летящата врата беше изтръгнато и стоеше подпряно на стената; другото беше провиснало, а избледнелите му дървени пречки, някога зелени, бяха напръскани с кафеникави петна, които можеха да минат за боя, но не бяха.

Фасадата на градската стоеше непокътната като лицето на повяхнала жена, която използва скъпи мазила, но просторният обор, който стърчеше отзад, се беше превърнал в овъглено скеле. Стрелецът предположи, че пожарът е избухнал в дъждовен ден, иначе целият град щеше да пламне — вълнуващо зрелище за всички пътници, които се случват насам в този ден.

Църквата се падаше вдясно, горе-долу по средата на главната улица, която извеждаше на градския площад. От двете и страни на постройката бяха засадени широки цветни лехи, които я разделяха от градската заседателна палата и сбутаната къщурка на пастора и семейството му (ако конкретната секта позволява на шаманите си да се женят и да имат деца, разбира се; останалите секти, очевидно управлявани от умопобърканни, изискваха поне привидно целомъдрие). Макар и увехнали от жегата, цветята не бяха съвсем изсъхнали. Следователно събитията, изпразнили градчето, не ще да се разиграли много отдавна. Да речем преди седмица. Като се има предвид горещината, най — много две.

Топси отново кихна — *Апчхи!* — и морно провеси муцуна.

Стрелеца най-сетне забеляза откъде идва дрънченето. Над църковната врата, точно над кръста, беше окачена тънка връв. На нея висяха поне две дузини камбанки. Беше тихо, но те непрестанно се поклащаха... задуха ли истински вятър, сигурно ще задрънчат доста по-пронизително, като шумна разпра между махленски клюкарки.

— Exo! — извика Роланд и се взря в сградата оттатък улицата, от чиято фирма ставаше ясно, че това е странноприемница „Добра нощувка“. — Здравейте, граждани!

Отвърнаха му единствено звънът на камбанките, примесен с мелодичното жужене на насекомите, и необяснимото кънтене. Наоколо

цареше гробна тишина, нищо не помръдваше... но тук все пак имаше хора. Или *нещо* друго. Някой го наблюдаваше. Косъмчетата по врата му настръхнаха.

Роланд поведе Топси към центъра на града, вдигайки облаци прах на всяка крачка. На четирийсетина крачки по-нататък спря пред ниска постройка, лаконично обозначена: „БЛЮСТИТЕЛ“. Канцеларията на шерифа (ако в този затътен край въобще имаше такъв) поразително приличаше на църквата; дървените греди непосредствено над каменната основа бяха покрити с тъмни петна в доста отблъскващ оттенък на кафявото.

Камбанките зад гърба му се раздвижаха и сякаш прошепнаха нещо.

Роланд оставил коня на сред улицата и се изкачи по стъпалата. Долавяше много отчетливо дрънченето, прежурящите лъчи на слънцето и потта, която се стичаше по лицето му. Вратата беше затворена, но не и заключена. Като я отвори, инстинктивно се отдръпна и понечи да вдигне ръка да се предпази от горещината, която го лъхна като безмълвна въздишка. Ако всички сгради бяха толкова напечени, скоро конюшнята няма да е единственото пожарище. А ако не завали дъжд да потуши пламъците (тъй като доброволната пожарна команда вече със сигурност не съществуваше), градът скоро щеше да се заличи от лицето на земята.

Пристигъл вътре, мъчейки се да поема спарения въздух на съвсем малки глътки. Още от прагаолови бръмченето на мухите.

Блюстителят на закона разполагаше с една-единствена, но доста просторна килия, в момента празна, чиято желязна решетка зееше. Под нара, изпръскан със същото засъхнало кафеникаво вещество, с което беше белязано и „Търчащо прасе“, се търкаляха кални кожени обувки, едната беше разпрана. Мухите се бяха скучили именно тук — пълзяха по кафявото петно и смучеха от него.

На писалището беше поставена книга с червена кожена подвързия. Роланд я обърна към себе си — релефните златни букви гласяха:

РЕГИСТЪР НА ЗЛОДЕЯНИЯТА
И ПРИЛОЖЕНИТЕ НАКАЗАНИЯ
В ЛЕТОБРОЕНЕТО ГОСПОДНЕ
ЕЛУРИЯ

Поне узна името на града — Елурия. Стори му се благозвучно, но никак злокобно. Всъщност всяко име би прозвучало злокобно при подобни обстоятелства, разсъди Роланд и тъкмо понечи да си върви, когато забеляза някаква врата, заключена с дървено резе.

Приближи се, поогледа я и извади единия от грамадните револвери, затъкнати в кобурите на кръста му. Сведе глава и отново се замисли (както обичаше да казва едновремешният му приятел Кътбърт, колелцата в черепната кутия на Роланд се въртяха бавно, но бяха отлично смазани), след което измъкна резето. Отвори вратата и веднага отскочи назад, готов за стрелба, очаквайки в краката му да се строполи труп с прерязано гърло и избодени очи, жертва на някое ЗЛОДЕЯНИЕ или НАКАЗАНИЕ...

Вътрешното нямаше нищо.

Е, с изключение на пет-шест раирани ризи, вероятно за затворниците, излежаващи дълги присъди, два лъка, колчан стрели, прашен стар мотор, пушка, на вид неизползвана поне отпреди сто години, парцал... но всички тези вещи не представляваха интерес за Стрелеца. Това бе най-обикновен килер.

Върна се в канцеларията и отново запрелиства регистъра. Дори страниците се бяха затоплили, сякаш бе стоял в пещ, което в известен смисъл беше вярно. Ако главната улица на града изглеждаше другояче, книгата вероятно щеше да съдържа дълъг списък религиозни престъпления, но в действителност не беше вписано ни едно — и нищо чудно; щом светилището на онзи човек Иисус съжителства с две кръчми, местното духовенство ще да е било доста разбрано.

Регистърът съдържаше обичайните дребни простишки, няколко по-сериозни провинения — убийство, кражба на кон, „озлочествяване“ на дама (което сигурно означаваше изнасилване). Престъпникът щял да бъде откаран на някакво място на име Лексингуърт, където да бъде обесен. Роланд не беше чувал за подобно място. Почти на последния ред на списъка се мъдреше следната забележка: „Зелените отблъснати“. Това нищо не му говореше. В последната графа пишеше:

12/Пз/99. Час. Свободен, крадец на добитък, на съд.

Датата беше много странна, „Пз“ вероятно означаваше Пълноземие. Мастилото не беше много старо, горе-долу колкото кървавите петна върху нара в килията, и Стрелецът беше почти сигурен, че Час, свободен, крадец на добитък вече е прекосил поляната, където свършва пътят.

Върна се на улицата под палещите лъчи на слънцето и ажурените гласчета на камбанките. Топси го посрещна с безизразен поглед, сетне отново провеси муцуна, сякаш съзираше в прахоляка на главната улица нещо, годно за паша. Като че ли щеше пак да пасе в този живот.

Стрелецът хвана поводите, изтупа полепналия по тях прах, в избелелите си джинси и продължи по улицата. Наблизавайки площада, където в по-спокойни времена сигурно ставаше градският пазар, Роланд долавяше кънтекжа все по-отчетливо (още не беше приbral револвера в кобура, но засега явно нямаше подобни намерения) и най-сетне забеляза някакво движение.

В отсрещния край на площада имаше корито за водопой, издялано от твърда дървесина (някои хора по тези места я знаеха като „секвоя“), което в по-щастливи дни очевидно се захранваше с вода от пресъхнала ръждясала стоманена тръба в южния му край. През ръба на поилката, горе-долу по средата на дървеното корито, беше преметнат крак в избелял сив крачол и разръфан каубойски ботуш.

Окаяният му вид беше заслуга на едро куче, малко по-тъмно от кадифения крачол, закриващ ботуша. При други обстоятелства псето отдавна да го е смъкнало, но стъпалото и прасецът сигурно бяха подпухнали от жегата. Във всеки случай кучето бе на път да прегризе препятствието. Впиваше зъби в ботуша и го дърпаše насам-натам. От време на време токът се удряше в дървеното корито и издаваше кух кънтекж. Явно идеята за ковчега не е била толкова далеч от истината.

„Ако отстъпи две-три крачки, спокойно може да скочи горе и да се нахвърли върху самия човек — недоумяваше Роланд. — От тръбата не тече вода, значи не се страхува да не се удави.“

Топси отново кихна гръмогласно, кучето се стресна и отскочи и Роланд разбра защо е избрало по-трудния начин. Едната му предна лапа явно е била счупена и е зарасната накриво. Животното едва ходеше, камо ли да скача. Козината на гърдите му беше бяла, доста зацепана. По средата се мъдреше по-тъмно петно, подобно на кръст.

Дали пък не е някое Иисусово куче, изпълнено с надеждата за следобедно причастие?

То обаче нададе недоволно ръмжене, в което нямаше нищо религиозно, както и във воднистите му очи. Трепкащата му бърна се повдигна в злобна гримаса и оголи грамадните му зъби.

— Омитай се — рече му Роланд, — докато не е станало късно.

Кучето заотстъпва, докато опря задница в разръфания ботуш. Проследи пристъпващия насреща му мъж със страх, но очевидно възнамеряваше да брани плячката си. Револверът на Роланд не му направи никакво впечатление. И нищо чудно — сигурно никога не бе виждало подобно нещо, надали го възприемаше като нещо повече от сопа, която може да бъде хвърлена само веднъж.

— Дим да те няма — продължаваше Роланд, но псето не помръдваше.

Трябаше да го застреля — и без друго няма смисъл да живее, а и кой има полза от куче, вкусило човешка плът — но някак не му се искаше. Струваше му се, че ако убие единственото живо същество в този град (с изключение на пеещите насекоми, разбира се), ще си изпроси белята.

Стреля в прахта до здравата лапа на животното — изстрелът изтрещя оглушително в горещия ден и за миг заглуши жуженето на насекомите. Кучето, изглежда, все пак можеше да тича, макар и с такова мъчително кандилкане, че му дожаля да го гледа... и дори се понатъжи. Спра едва в отсрещния край на площада до преобърнат фургон (който като че ли също бе изпръскан със засъхнала кръв) и се обърна. Нададе отчаян вой, от който Роланд съвсем настърхна. После се обърна, заобиколи фургона, промъкна се между сергиите и закуцука по уличката, която явно извеждаше от града.

Без да изпуска поводите на умиращия кон, Роланд прекоси площада и надникна в дървената поилка.

Собственикът на крака в оръфания ботуш се оказа не мъж, а юноша, по чието лице едва бе набола брада — личеше, че е щяла да израсте доста буйна, макар лицето му да бе подпухнало, тъй като киснеше неизвестно откога в една педя вода под лъчите на лятното слънце.

Очите му — вече помътени млечнообели сфери, сляпо се взираха в Стрелеца като очите на статуя. Косата му изглеждаше побеляла като

на старец, но и това се беше получило от водата — най-вероятно е бил рус. Беше облечен с каубойски дрехи, макар че надали имаше повече от петнайсет-шестнайсет години. Златният медальон на врата му мътно проблясваше през топлата вода, която под горещите слънчеви лъчи бавно започваше да се превръща в супа от човешка кожа.

Воден от никакъв вътрешен подтик, Роланд бръкна в поилката, макар никак да не му се искаше. Сграбчи медальона и го дръпна. Верижката се скъса, той извади златния предмет и от дланта му покапа вода.

Предполагаше, че е *сигулът* на онзи човек Иисус — кръст или разпятие, както го наричаха — но на верижката висеше малък триъгълник. Изглежда, бе изкован от чисто злато и гравиран със следния надпис:

Джеймс

Обичан от БОГ и семейството си

Роланд, който бръкна в мръсната вода едва ли не с крайна погнуса (на млади години за нищо на света не можеше да се накара да извърши подобно нещо), се зарадва, че е извадил медальона. Може никога да не срещне близките на това момче, но познаваше „ка“ достатъчно добре, за да храни подобни предположения. Във всеки случай така трябваше постъпи. Вероятно трябваше да погребе младежа както подобава... ако, разбира се, съумееше да извади тялото, без то да се разпадне в дрехите.

Роланд тъкмо размишляваше как да постъпи и дали ситуацията го задължава с нещо въпреки нарастващото му желание час по-скоро да се маха оттук, когато Топси най-сетне се строполи мъртъв на земята.

Седлото изскърца и дорестото конче нададе последен мъчителен стон. Роланд се извърна и видя насреща му да се задават осем същества, строени в редица като банда хулигани, които се канят да сплашат някое момиче или да вдигнат дребния дивеч в гъсталака. Имаха восьчнозелена кожа. На тъмно сигурно светеха като привидения. Полът им трудно можеше да се определи, което надали имаше значение за тях или за когото и да било. Бяха бавни мутанти и пристъпяха насреща му мудно и зловещо като трупове, съживени чрез силата на мистериозна магия.

Прахолякът заглушаваше стъпките им като килим. Кучето го нямаше да го предупреди и ако Топси не му бе направил тази услуга да издъхне в подходящия момент, зелените можеха да се промъкнат и да го нападнат в гръб, без въобще да ги забележи. Нямаха револвери — бяха въоръжени само с тояги. Повечето носеха крака на маси и столове, но забеляза и едно приспособление, което изглеждаше специално пригодено за бой и явно беше задигнато отнякъде — цялото беше набучено с ръждиви пирони, сигурно е принадлежало на бияча от „Въртоглавото прасе“.

Роланд вдигна револвера и се прицели в съществото по средата на редицата. Вече чуваше провлечените им стъпки и хрипливото им дишане. Гърдите им свиреха, сякаш страдаха от астма.

„Най-вероятно са изпълзели от мините — предположи Роланд. — Някъде наблизо има радиеви мини. Това обяснява цвета на кожата им. Питам се как слънцето не ги е убило досега.“

В същия миг крайният в редицата — създание, чието лице приличаше на разтопена восъчна свещ — действително пукна... най-малкото припадна. Изправи се на колене (Роланд вече беше почти сигурен, че е мъж), изкряка като пуйк и протегна ръце към съседното изчадие — изрод с грапава гола глава и цвъртящи аленочервени рани на врата. Без да удостои падналия си събрат дори с поглед, онзи продължи да наблюдава Роланд с мътните си очи, тромаво пристъпяйки насреща му с останалите.

— Стой на място! — викна Стрелецът. — Пазете се, ако ви е мил животът! Хубавичко се пазете!

Обръщащо се най-вече към крайния в редицата, пременен с вехти червени тиранти, парцалива риза и мърляво филцово бомбе. Този хубавец имаше едно здраво око, което бе вперил в него с ужасяваща, неприкрита лакомия. Съществото в съседство — вероятно жена, съдейки по нещастните израстъци, провиснали изпод жилетката и — го замери с крак от стол. Прицели се добре, но не и достигнаха десет метра.

Роланд натисна спусъка и отново стреля. Първият куршум подплаши куцото куче; вторият се заби в нозете на Бомбето и засипа износените му обуща с прахоляк.

За разлика от кучето зелените не побягнаха, а спряха и втренчиха в Роланд притъпените си лакоми погледи. Нима изчезналите граждани

на Елурия са свършили в стомасите на тези уроди? Не му се вярваше... макар отлично да съзнаваше, че подобни създания нямат скрупули относно изяждането на хора. (Може би дори не ставаше дума за канибализъм — подобни изчадия надали могат да се смятат за човешки същества, каквито и да са били преди това.) Бяха твърде мудни и затъпели. Ако бяха посмели да се върнат в града, след като шерифът ги бе изгонил, сигурно щяха да бъдат изгорени или претрепани с камъни.

В желанието си да освободи и другата си ръка, за да измъкне и втория револвер, ако противниците му не се вразумят, Роланд машинално напъха фината златна верижка с медальона на мъртвото момче в джоба си.

Продължаваха да се пулят насреща му, а неестествено изкривените им сенки ясно се очертаваха в прахта. Какво да прави? Да ги прати да си вървят, откъдето са дошли? Надали ще го послушат, а и по-добре да ги държи под око. Така поне отпадаше въпросът с погребението на момчето на име Джеймс.

— Не мърдайте — заповяда им на ниската реч и заотстъпва назад. — Първият, който посмее да мръдне...

Още недовършил, един гигант с космати гърди, набърчена уста като на крастава жаба и нещо като хрile на възлестия си врат — се хвърли насреща му, ломотейки с писклив, неестествено немощен гласец. Може би пък се смееше. Размахваше нещо, което отдалеч изглеждаше като крак на пиано.

Роланд стреля. Гърдите на господин Крастава жаба се огънаха като ръждива ламарина. Той отстъпи тичешком, опитвайки се да запази равновесие, и поsegна към гърдите си. Краката му, обути в изцапани червени кадифени чехли, се заплетеха един в друг и гигантът се строполи на земята, надавайки чудати и някак самотни хрипливи звуци. Изпусна оръжието си, претърколи се на страна, понечи да се изправи и отново се просна на земята. Сънцето безпощадно грееше право в отворените му очи и над кожата му, която бързо взе да губи зеления си оттенък, се извиха бели струйки пара. Всичко това бе придвижено със съскане като от плюнка, изхрачена върху гореща печка.

„Поне не се налага да обяснявам“ — мислено отбеляза Роланд и обходи с поглед останалите.

— Така, той мръдна пръв. Кой ще е вторият?

Никой, както изглежда. Просто си стояха, наблюдаваха го и не смееха да се доближат... но не се и оттегляха. Рече си (както одеве за кучето с кръста), че сигурно трябва да ги очисти — да извади втория револвер и направо да ги изпозастреля. Ще са му необходими само няколко секунди — детска работа за чевръстите му ръце дори ако някой хукне да бяга. Но не можеше. Не можеше да ги избие просто ей-така, най-хладнокръвно. Не умееше да убива по този начин... поне засега.

Бавно заетствва, заобикаляйки поилката, така че да остане помежду им. Бомбето направи крачка напред, но Роланд не даде възможност на останалите да последват примера му и изпрати поредния куршум на сантиметър пред обувката му.

— Последно предупреждение — отсече, отново на ниската реч. Нямаше представа дали го разбират, а и не се интересуваше. Сигурно разбираха интонацията му. — Следващият куршум ще се забие в нечие сърце. Ето какво ще направим — вие ще стоите тук, докато се оттегля. Давам ви само един шанс. Ако ме последвате, до един ще умрете. Твърде е горещо да си правим номера, а и останах без...

— Па-а! — изрева груб, сополив глас иззад гърба му с неприкрито злорадство. Роланд забеляза силуeta, който израсна иззад сянката на преобрънатия фургон, до който почти бе опрял гръб, тъкмо навреме да съобрази, че там са се криели други мутанти.

Понечи да се извърне, но в същия миг на рамото му се стовари тежка тояга и от удара ръката му изтръпна чак до китката. Здраво стисна револвера и стреля, но куршумът уцели колелото на фургона, скърши дървената спица и колелото се завъртя около оста си, издавайки остьр стържещ звук. Оттатък поилката екнаха хрипливите, пронизителни викове на останалите зелени, които се втурнаха в атака.

Съществото, което се бе спотайвало зад преобрънатия фургон, представляваше чудовище с две глави на един врат. Едната имаше атрофирано, неподвижно лице на мъртвец; другата, на цвят също толкова зелена, беше по-жива. На широките и устни засия радостна усмивка и изчадието замахна да удари повторно.

Роланд извади револвера от левия кобур — дясната му ръка беше почти безчувствена, сякаш несвързана с тялото. Свари да изпрати един куршум в ухилената мутра на хитреца, който го бе издебнал из засада

— онзи политна назад сред фонтан от кръв и зъби, а сопата се изтърколи от разхлабените му пръсти. В този миг останалите мутанти се нахвърлиха върху му и започнаха да го налагат с тоягите си.

Той свари да избегне пъrvите няколко удара, по едно време дори си мислеше, че ще съумее да се промъкне зад фургона, да извади револверите и да открие огън. Естествено, че ще успее. Походът му към Тъмната кула със сигурност не може да завърши ей-така на опалена от лятното слънце улица в затънто градче на име Елурия в далечния запад, в ръцете на зеленокожи бавни мутанти. Ка със сигурност не е толкова жестокосърдечна.

Бомбето обаче му нанесе подъл страничен удар, в резултат от което вместо да заобиколи въртящото се задно колело, Роланд се бълсна право в него и падна. Успя да се задържи на четири крака и докато все още се мъчеше да се обърне и да се предпази от валящите удари, доколкото е възможно, забеляза, че броят на зеленокожите далеч надхвърля половин дузина. По главната улица на града се носеха най-малко трийсет зелени мъже и жени. Явно бяха цяло *племе*. И то посред бял ден, в най-голямата жега! Съдейки по опита си, бавните мутанти обичаха мрака, бяха едва ли не като крастави жаби с мозък — такива като тези не бе виждал никъде...

Създанието с червената жилетка наистина беше жена. Последният ясен спомен на Стрелеца бяха голите и гърди, разлюлени под мръсната и червена жилетка; в следващия миг мутантите се нахвърлиха отгоре му и започнаха да го млатят с тоягите си. Боздуганът с гвоздеите се заби в десния му прасец и впи дълбоко гадните си ръждясали зъби. Роланд понечи да вдигне големия си револвер (зрението му се беше замъглило, но това нямаше да ги спаси, ако успееше да стреля — беше най-добър от всички, притежаваше дяволски талант, Джейми Ди Къри веднъж дори каза, че и да ослепеел, Роланд пак щял да стреля безпогрешно, тъй като имал очи и на пръстите), но поредният удар го изби от ръката му. Още чувствува гладкия допир на ръкохватката от сандалово дърво в другата си длан, но вторият револвер и без друго беше почти празен.

Усещаше миризмата им — изльчваха тежката воня на леш. Или може би вони от безчувствените му длани, с които се опитваше да скрие главата си от ударите? Може би са се вмирисали от водата, в която плуваха късчета кожа от трупа на момчето.

Ударите заваляха по цялото му тяло, сякаш мутантите искаха не само да го умъртвят, но и хубаво да го начукат като шницел. Съзнанието му се обви в черна пелена, несъмнено смъртта; melodичното жужене на насекомите, откъслечният лай на кучето и подрънкването на камбанките на църковната врата се смесиха в омайна песен. После и тя загълхна и всичко потъна в мрак.

II. ВЪЗЗЕМАНЕ. ОКАЧЕН. БЯЛА КРАСОТА. ДРУТИТЕ ДВАМА. МЕДАЛЬОНЪТ.

Завръщането на Стрелеца в света никак не приличаше на свествяване след удар, което му се бе случвало неведнъж, но не беше и като събуждане от сън. Беше по-скоро като въздигане.

„Сигурно съм умрял — рече си в просъници, когато способността му да мисли частично се възвърна. — Умрял съм и се възземам в отвъдното, каквото и да е то. Само това ще да е. А това, което чувам, сигурно са песнопенията на мъртвите души.“

Мракът изтъня и скоро доби графитеносивия оттенък на буреносен облак, сетне съвсем избледня и се превърна в перленосива мъгла. Накрая се избистри като равното лъчисто сияние в гъста мъгла миг преди слънцето да я разкъса. Стрелецът през цялото време имаше чувството, че се въззема, сякаш носен от бавно, но силно течение.

Това усещане постепенно отслабваше, ярката светлина зад клепачите му се усилваше и Роланд най-сетне повярва, че все пак е жив. Най-вече заради пеенето. Онова, което чуваше, не беше хорът на мъртвите души, нито на небесните ангели, за които често говореха свещениците на онзи човек Иисус, а жуженето на насекомите. Онези, дето напомняха на щурци, но песента им беше по-мелодична. Онези, които чу в Елурия.

При тази мисъл отвори очи.

Видяното доста разколеба увереността му, че е жив — намери се потънал сред бяла красота и в почудата си дори се запита дали не се носи върху бяло облаче в слънчевото небе. Пискливото жужене на насекомите го заливаше отвсякъде. Всъщност вече чуваше и звъна на камбанките.

Понечи да извърне глава и цялото му тяло се разлюля, сякаш бе впргнат в хомот, който дори проскърцваше. Нежната песен, която му напомняше за песента на щурците в ливадите при залез слънце у дома, в Гилеад, се разстрои и секна. Във възцарилата се тишина Роланд почувства силна болка, която сякаш израстваше от гръбнака му

подобно на дърво. Не можеше да си представи пламтящите му клони, но стволът със сигурност беше гръбнакът му. Несравнено по-остра болка обаче раздираше прасеца му — в цялото си объркане обаче не можеше да определи кой от двата. „Сигурно е от боздугана с пироните“ — предположи. И главата го болеше. Имаше чувството, че черепът му е като натрошена яичена черупка. Извика и почти не можа да повярва, че дрезгавото грачене излезе от собственото му гърло. Стори му се, че в далечината проехтя и едваоловимият лай на кучето с кръста, но най-вероятно си въобразяваше.

„Умирам ли? Може би се пробуждам за последен път и вече съм на прага на смъртта.“

Нечия длан погали челото му. Чувстваше допира й, но не я виждаше — пръстите нежно следваха гънките на кожата и тук-там спираха да разтрият някоя цицина или драскотина. Ласката и бе нежна като гълътка студена вода в горещ летен ден. Клепачите му се притвориха, но в миг го прониза кошмарно подозрение — ами ако ръката, която го гали, е зелена, а собственичката и е с развлечена червена жилетка, в чиято пазва се полюшват провиснали цици?

„И какво като е тя? Какво можеш да направиш?“

— Кротко, човече — изрече нежен глас на млада жена... може би дори девойка. Във всеки случай Роланд веднага си спомни Сюзан от Меджис, която говореше по особен, старинен начин.

— Къде... къде...

— Ш-шт, не мърдай. Още е твърде рано.

Болката в гърба поутихваше, но Роланд продължаваше да си я представя като дърво и сякаш кожата му беше короната, която леко се поклаща на ветреца. Как бе възможно?

Отказа се да размишлява над този или който и да било друг въпрос и се съсредоточи върху малката хладна длан, която галеше целото му.

— Ш-шт, не мърдай, хубавецо, Господ да те поживи. Тежко си ранен. Не мърдай. Изцери се.

Кучето бе престанало да лае (ако изобщо е лаело) и Роланд отновоолови слабото проскърцване. Напомняше конски повод или нещо подобно,

(клун)

за което никак не му се искаше да мисли. Вече му се струваше, че чувства натиск под бедрата, на кръста и... да... на раменете.

„И все пак не лежа. Като че ли вися над самото легло. Как е възможно това?“

Сигурно е провесен в примки. Смътно помнеше, че като хлапак беше видял един човек да виси в подобно приспособление в конската лечебница зад Великата зала на Гилеад. Човекът — един от конярите, беше получил толкова сериозни изгаряния при пожар с керосин, че не можеше да лежи на легло. В крайна сметка почина, но дълго се мъчи — две нощи подред писъците му раздираха благоуханния летен въздух.

„Нима и аз съм обгорен, чисто и просто въглен с крака, провесен в примки?“

Пръстите отново докоснаха челото му и изгладиха дълбоката бръчка между веждите му. Чевръстите, целебни пръсти сякаш прочетоха мислите му:

— Ако даде Господ, ще оцелееш, саи. Но времето принадлежи на Господ, не на теб.

„Не — би отвърнал, стига да можеше. — Времето принадлежи на Кулата.“

Сетне отново взе да потъва, все така плавно, както се беше въззел, откъсвайки се от ръката, сънното жужене на насекомите и звъна на камбанките. Изпадна в странно замаяно състояние — сигурно бе потънал в сън или в несвяст — но повече не се спусна в онези мрачни дълбини, от които изплува одеве.

По едно време му се стори, че отново чува гласа на девойката, но не беше много сигурен, защото гласът крещеше, изпълнен с ярост или страх, или и двете:

— Не! Не можете да го свалите и го знаете! Вървете си по пътя и не казвайте нито дума по въпроса!

Когато се свести за втори път, се чувстваше все така немощен, но разсъдъкът му се беше проясnil. Като отвори очи, разбра, че не се намира в облак, но веднага пак си помисли за „бяла красота“. В известен смисъл това бе най-красивото място, където е бил през живота си... донякъде и защото все още го имаше, разбира се, но най-вече защото мястото беше някак вълшебно и напълно спокойно.

Роланд се намираше се в огромно помещение, едновременно високо и дълго. Когато най-сетне съумя да извърне глава — с безкрайна предпазливост — за да се ориентира колко е голямо, му се стори, че има поне двеста метра от единия до другия край. Въпреки че беше тясно, височината създаваше усещане за неограничен простор.

Нямаше стени и таван в общоприетия смисъл на думата, по-скоро напомняше огромна шатра. Сънцето грееше право в очите на Роланд, но лъчите му сякаш се разтваряха в тънката бяла коприна, която се издупаше и полюшваше като сияйна драперия, която при първото си събуждане той взе за облаци. Самото помещение под копринения балдахин бе изпълнено със сивкав здрач. Стените — също от коприна, се издупаха под напора на ветреца като платна на кораб. На всяка от тях беше провесен дълъг наниз камбанки. Нанизите прилепваха плътно върху копринените платнища и с всеки порив на вятъра тихо и омайно звъннаха в един глас като многобройни украсения „уинд чайм“.

По средата на залата минаваше дълга пътека. От двете и страни бяха подредени множество легла, застлани с чисти бели чаршафи и пухкави бели възглавници. Тези оттатък пътеката наброяваха поне четирийсет, все празни, и още толкова в редицата на Роланд. Две от отсамните обаче бяха заети, едното непосредствено вдясно от него. Този човек...

„Това е момчето. Онова момче, което беше в поилката.“

При тази мисъл настръхна и стреснато подскочи, обзет от злокобни суеверия. Отново се взря в спящото момче.

„Не е възможно. Просто си замаян — не е възможно.“

При едно по- внимателно вглеждане обаче бързо се увери, че предположението е погрешно. Това момче изглеждаше досущ като онова в поилката и макар да беше болно (иначе какво щеше търси на подобно място), със сигурност не беше мъртво — гърдите му се повдигаха и спускаха, а пръстите на ръката му, провесена над ръба на леглото, от време на време трепваха.

„Не си го разгледал достатъчно внимателно, за да твърдиш със сигурност каквото и да било, а и след няколкодневен престой в коритото и собствената му майка не би го познала.“

Но Роланд, който ясно помнеше майка си, отхвърли подобно наивно обяснение. А и нали видя медальона на врата му. Миг преди

нападението на зелените го свали от трупа и го напъха в джоба си. И сега някой — най-вероятно собствениците на това място, които чрез някакви магии са върнали младежа на име Джеймс към непрекъснатия поток на живота — на свой ред му го бяха отнели и отново го бяха окачили на врата на момчето.

Дали това е дело на девойката с вълшебно хладната ръка, която обаче е взела Роланд за главорез мародер? Тази мисъл никак не му допадна. Тежеше му дори повече от вероятността да лежи в съседство със същия онзи подпухнал труп, на който някой по неведом начин бе възвърнал нормалните размери и повторно бе вдъхнал живот.

По-нататък в редицата, може би десетина легла през момчето, лежеше третият пациент на тази чудата болница. Този тип изглеждаше четири пъти по-възрастен от младежа и горе-долу два пъти по-възрастен от самия Роланд. Имаше дълга сива брада, разполовена на две рехави разклонения. Лицето му бе загоряло от сънцето, с дълбоко вкопани бръчки и торбички под очите. Лявата му страна бе пресечена от дебела тъмна линия, която продължаваше нагоре по носа, вероятно белег. Човекът или спеше, или беше в несвяст — дори хъркаше — и висеше на един метър над леглото в сложна плетеница от бели ремъци, които проблясваха в сумрака. Те опасваха цялото му тяло под формата на осморки. Отстрани човекът изглеждаше като бублечка, оплетена в екзотична паяжина. Беше облечен в прозирна бяла нощница. Един от ремъците минаваше между краката му и повдигаше слабините му нагоре, сякаш предизвикателно се предлагаше на сивкавия, сънен сумрак. Роланд плъзна поглед по-надолу по тялото му и различи тъмните очертания на краката му. Отдалеч изглеждаха разкривени като изсъхнали от старост дървета. Не искаше и да си помисля на колко места трябва да са счупени, за да имат тази форма. На всичко отгоре сякаш се движеха. Но как е възможно, след като брадатият бе в несвяст? Вероятно оптическа илюзия, игра на сенките... или ветрецът разяваше тънката му роба, или...

Роланд отклони поглед към издеващото се копринено платнище на тавана, мъчейки се да се овладее. Причината не беше нито във вятъра, нито в сенките. Краката на човека сякаш се движеха, без да се движат... а Роланд изпитваше странното чувство, че и собственият му гръб се движи, без да се движи. Не можеше да си обясни на какво се дължи това, а и не искаше, поне за момента.

— Не съм готов — прошепна. Устните му бяха напукани. Отново затвори очи, искаше да заспи, да избяга от мисълта за собственото си състояние, съдейки по гърчещите се крака на брадатия... Но...

„*А трябва да се подготвиш*“ — заяви гласът, който винаги се обаждаше, когато Роланд понечеше да изкръшка, да претупа някоя работа или да заобиколи някое препятствие. Това бе гласът на Корт, неговия учител. Човекът с пръчката, от когото като малки всички се страхуваха. Плашеше ги не толкова тоягата, колкото езикът му. Страхуваха се от подигравките, с които ги жегваше в моменти на слабост, и от презрението му, когато понечеха да се разхленчат или да заоплакват участта си.

„*Ти стрелец ли си, Роланд, или не си? Ако си, трябва да се подготвиш.*“

Отново отвори очи и извърна глава наляво, В същия миг почувства как нещо се раздвижи на гърдите му.

С неимоверно бавни движения измъкна десницата си от примката, в която беше омотана. Болката на гърба му сякаш се раздвижи и възнегодува. Роланд застина неподвижно, докато се увери, че тя няма да се усили (ако се движи предпазливо, разбира се), сетне приближи ръка до гърдите си. Напипа фино платно. Памучно. Сведе глава и видя, че е облечен в същата нощница като брадатия.

Бръкна в пазвата и напипа триъгълен метален предмет. Като че ли вече знаеше какво представлява, но бе длъжен да се увери. Измъкна го, като се стараеше да се движи все така внимателно, без да се напряга. Златен медальон. Престраши се и въпреки болката повдигна украсението, за да прочете надписа:

Джеймс Обичан от БОГ и семейството си

Прибра го в пазвата си и отново се вгледа в спящото момче на съседното легло — в *самото* легло, а не над него. Чаршафът беше придърпан до гърдите му и медальонът ярко се открояваше на фона на непорочната белота на нощницата му. Същият медальон, какъвто висеше на врата на Роланд. Само че...

Като че ли най-сетне проумя каква е работата и облекчено въздъхна.

Отново се взря в брадатия и забеляза нещо много странно: плътната черна линия, която опасваше лицето му, беше изчезнала. На

нейно място бе останал розов белег от заздравяваща рана... от нож или от някакво острие.

„Така ми се е сторило.“

„*Не, стрелецо — възрази гласът на Корт. — На такива като теб не им се струва, както прекрасно знаеш и сам.*“

Чувстваше се изтощен от раздвижването... или може би по-скоро от разсъжденията си. Трудно му бе да устои на сънното жужене и звъна на камбанките, които се сливаха в приспивна песен. Роланд затвори очи и заспа.

III. ПЕТТЕ СЕСТРИ. ДЖЕНА. ДОКТОРИТЕ ОТ ЕЛУРИЯ. МЕДАЛЬОНЪТ. ОБЕТ ЗА МЪЛЧАНИЕ.

Когато се събуди, отначало бе сигурен, че още спи. Сънува. Присънва му се кошмар.

Навремето, още когато срещуна Сюзан Делгадо и се влюби в нея, познаваше една вещица на име Рия — първата истинска вещица от Средния свят, която виждаше. Именно тя стана причина за смъртта на Сюзан, въпреки че и Роланд имаше пръст. Сега като отвори очи, му се стори, че вижда не една, а пет Рии, и си рече: „*Ето каква е ползата от спомените за миналото. Мисълта за Сюзан извика образа на Рия от хълма Кьос. Рия и нейните сестри.*“

И петте бяха облечени в широки надиплени одеяния, бели като стените и тавана на шатрата. Съсухрените им лица бяха обрамчени в ослепително бели була, които ярко контрастираха със сивкавата им кожа, набраздена като напукана от сушата земя. Копринените була, които скриваха косите им (ако изобщо имаха коси), бяха обточени с миниатюрни камбанки, които подрънкаха с всяко движение на главата. На гърдите на снежнобелите им роби беше извезана по една кървавочервена rosa... сигулът на Тъмната кула. При вида му Роланд заключи: „Значи не сънувам. Тия дъртофелници са истински.“

— Той се събуди се! — провикна се едната с гнусно кокетни нотки в гласа.

— Oooo!

— Ooooo!

— Aaa!

Запърхаха наоколо му като птици. Средната пристъпи към постелята му и в същия миг лицата и на петте затрептяха като копринените стени под напора на вятъра. Е, не бяха толкова стари — може би на средна възраст, но в никакъв случай стари.

„*Напротив, Стари са. Просто се промениха.*“

Най-старшата беше малко по-висока от останалите и имаше широко, леко изпъкнало чело. Тя се приведе към Роланд и камбанките на челото и дръннаха. От този звук сякаш му призля и го обзе необяснима слабост. Лешниково-кафявите и очи го изучаваха напрегнато. Може би дори лакомо. Докосна лицето му и мястото сякаш се парализира. Плъзна поглед надолу и лицето и се сгърчи в странна гримаса, която може би издаваше тревога. Побърза да отдръпне ръка.

— Ти се събуди, добри човече. Тъй, значи, събуди се. Хубаво, хубаво.

— Кои сте вие? Къде се намирам?

— Ние сме сестричките от Елурия. Аз съм сестра Мери. Това са сестра Луиз, сестра Микела, сестра Кокина...

— И сестра Тамра — представи се последната. — Прелестна двайсетгодишна девица.

Разкилоти се. Лицето и се размаза и за миг отново се съсухри — закривен нос, сивкава кожа. Роланд отново се сети за Рия.

Те се приближиха и наобиколиха плетеницата от ремъци, в която висеше Роланд; той неволно потръпна и непоносима болка прониза гърба и прасеца му. Изстена. Ремъците проскърцаха.

— Ооооо!

— Боли!

— Боли го!

— Боли тъй силно!

Запритискаха се още по-близо, сякаш болката ги очароваше. Роланд долови миризмата им — спечена миризма на пръст. Онази, която се наричаше Микела, дори поsegна...

— Махайте се! Оставете го! Нали ви предупредих!

Като чуха този глас, вещиците стреснато отскочиха назад. Мери страшно се ядоса. Но и тя отстъпи назад, като не пропусна да хвърли последен яростен поглед (Роланд бе готов да се закълне, че не му се е привидяло) на медальона на гърдите му. Беше сигурен, че при предишното си събуждане го пъхна в пазвата си, но сега отново беше изваден.

Появи се шеста сестра, която грубо разблъска Тамра и Мери. Тази може би действително беше на двайсет, с алени страни, гладка кожа и тъмни очи. Белите и одежди се повдигаха на талази като

мечтане. Червената роза на гърдите и гневно пламтеше като проклятие.

— Махайте се! Оставете го!

— Оooo, виж *ти*! — хем недоволно, хем през смях възклика сестра Луиз. — Ето я и Джена сукалчето, да не би да се е влюбила в него?

— Влюбила се е! — изкряка Тамра и се изкикоти. — Сърцето на сукалчето е негово!

— О, негово е, *негово* е! — заприглася и Кокина.

Мери се обърна към новодошлата, стиснала устни в тънка линия:

— Нямаш работа тук, нагло момиче!

— Имам, щом аз така смятам — отвърна Джена. Беше се поовладяла. Черна къдрица се бе изпълзнала изпод булото и и бе паднала на челото ѝ, извита като запетайка. — Вървете си. Не му е до вашите шеги и закачки.

— Не ни командвай — отвърна сестра Мери, — ние никога не се шегуваме. И ти го знаеш, сестра Джена.

Чертите и поомекнаха и Роланд забеляза, че девойката се страхува. Изведнъж се уплаши за нея. И за себе си.

— Вървете си — повтори. — Рано е още. Нима няма други, за която да се погрижите?

Сестра Мери сякаш се замисли. Всички се втренчиха в нея. Най-сетне кимна и усмихнато сведе глава към Роланд. Ликът и отново се раздвижи, сякаш забулен в марания. Другото лице, което е видя отдолу (или поне така се стори на Роланд), беше много зловещо и зорко го следеше.

— Остани при нас, добри човече — рече сестра Мери. — Остани при нас и ние ще те изцерим.

„Имам ли избор?“ — мислено отвърна той.

Останалите се разкикотиха и смеховете им се разпиляха из сумрачната стая като пандели. Сестра Микела дори му изпрати въздушна целувка.

— Хайде, дами! — подкани ги сестра Мери. — Да оставим Джена с него в памет на майка ѝ, която толкова обичахме! — С тези думи ги поведе навън — пет бели птици, които литнаха по пътеката между леглата, развели полите на дългите си одеяния.

— Благодаря — каза Роланд и вдигна поглед към жената с хладната ръка... защото вече знаеше коя е тя.

Сякаш за доказателство тя посегна да погали пръстите му.

— Няма да ти направят нищо лошо — рече... но Роланд долови, че сама не вярва на думите си, а и той не и повярва. Беше в беда, в много страшна беда.

— Какво е това място?

— Наше е — простичко отвърна тя. — Домът на сестричките от Елурия. Ако щеш го наречи дори метох.

— Не е метох — отвърна той и плъзна поглед по празните легла.

— Лазарет е. Нали?

— Лечебница — уточни девойката и продължи да гали ръката му.

— Ние служим на лекарите... и те служат на нас. — Беше очарован от черната къдрица на сметаненобялото и чело — би я погалил, ако дръзвеше да посегне. Искаше да усети докосването ѝ. Струваше му се красива, тъй като бе единственото черно петно в цялата тази белота. Белият цвят вече бе изгубил очарованието си за Роланд. — Ние сме болничните сестри... бяхме, преди светът да се промени.

— От хората на Исус ли сте?

За миг го изгледа смаяно, едва ли не с ужас, и радостно се разсмя:

— Кой, ние ли?! Не!

— Ако вие сте болничните сестри... къде са лекарите?

Тя го погледна и прехапа устни, сякаш се мъчеше да вземе решение. В съмнението си му се стори необикновено очарователна и Роланд се улови, че болен или не, гледа на тази жена като на жена, което му се случваше за пръв път след смъртта на Сюзан Делгадо, а оттогава изтече много време. Оттогава целият свят се промени, но не за по-добро.

— Наистина ли държиш да знаеш?

— Да, разбира се — отвърна той учудено. И поразтревожено. Зачака образът и да се размие като лицата на останалите. Той обаче си оставаше непроменен. А и тялото и не изльчваше онази неприятна миризма на пръст.

„Не бързай, не бързай — смъмри се. — Не вярвай на нищо тук, най-малко на здравия разум. Рано е още.“

— Значи може би тряба — въздъхна тя и камбанките на челото и звъннаха. На цват бяха по-тъмни от тези на останалите сестри — не бяха чак като косата ѝ, но изглеждаха опушени, сякаш дълго са висели над лагерен огън. Гласът им обаче бе чист и ясен като сребро. — Но ми дай дума да не викаш, за да не събудиш момъка в онуй легло.

— Момъка?

— Момчето. Дай дума.

— Давам — отвърна, неусетно превключвайки на полузабравения диалект на Външната арка. Диалектът на Сюзан. — Отдавна не съм викал, хубавице.

При тези думи страните и пламнаха като алени рози, далеч покрасиви и живи от изображението на гърдите ѝ.

— Не наричай хубост онуй, що не си видял докрай.

— Тогава свали това було.

Макар да виждаше отлично лицето ѝ, искаше да разпусне и косите си — въщност почти примираше от желание. Ще рукат като черен водопад на сред тази белота. Разбира се, винаги съществува възможността да е подстригана съгласно правилата на ордена, но някак си не му се вярваше.

— Не ми е позволено.

— От кого?

— От Голямата сестра.

— Онази, дето се вика Мери ли?

— Да, тя. — Понечи да тръгне нанякъде, но спря и го погледна през рамо. У друга, също тъй красива девойка подобен поглед би се изтълкувал като кокетство. Но в сериозните очи на това момиче нямаше и следа от флирт.

— Помни обета си.

— Няма да викам.

Развявайки полите на робата си, тя застана до брадатия. В сумрака сянката и се плъзна по празните легла като неясно петно. Като стигна до болния (изглежда, бе в несвят, не просто заспал), отново извърна поглед към Стрелеца. Той кимна.

Сестра Джена се приближи до окачения в бялата мрежа човек, но застана от срещуположната страна, за да може Роланд да наблюдава движенията ѝ. Постави длани отляво на гърдите му, наведе се... и отривисто тръсна глава, сякаш бурно се противеше. Звънчетата на

челото и остро дръннаха и Роланд отново почувства странното раздвижване по гърба си, придружено с болка. Потръпна, но без наистина да се движи, сякаш насън.

Онова, което последва, *наистина* изтрягна крясък от гърдите му — трябаше да прехапе устни, за да не му позволи да излезе. Краката на брадатия отново се раздвижиха, без да се движат... защото онова, което се движеше, се намираше върху тях. Косматите му пищялки, глезени и стъпала стърчаха изпод полите на нощницата. В миг по тях пълзна черна колона от буболечки. Песента им стана отсечена като войнишки марш.

Роланд си спомни черния белег, който опасваше лицето му, а сетне изчезна. Това обаче съвсем не бяха всичките. На всичко отгоре лазеха и по самия него. Ето защо трепери, без да трепери. Покриваха целия му гръб. *Хранеха* се от него.

Не, да възпре вика си се оказа много по-трудно, отколкото предполагаше.

Буболечките изпълзяваха по пръстите на болния и скачаха в редица като плувци, които едновременно се гмурват в речен вир. След приземяването си върху ослепително белия чаршаф пъргаво се строяха в полк с ширина една стъпка и се спускаха по завивките право на пода. Роланд не можа да ги огледа добре, тъй като бяха далеч, а и светлината беше твърде слаба, но му се сториха колкото мравки, може би малко по-малки от пухковите пчели, които се трупаха по цветните лехи у дома, в Гилеад.

Крачеха и не спираха да пеят.

Брадатият обаче не пееше. Когато насекомите, плътно обвили конвултивно потрепващите му крака, намаляха, човекът потрепери и изстена. Младата жена докосна челото му и го успокои — въпреки цялата си погнуса от странната гледка Роланд изпита ревност.

Всъщност кое бе толкова гнусно? В Гилеад някои болести също се лекуваха с пиявици — например оток на мозъка, на подмишниците и най-вече на слабините. Особено за мозъка пиявиците бяха сто пъти за предпочитане пред следващата лечебна мярка — трепанация.

И все пак в насекомите *наистина имаше* нещо отвратително, може би понеже не ги виждаше добре, а и самата мисъл как пъплят по гърба му, докато виси безпомощен във въздуха, никак не му се

нравеше. Неговите обаче не пееха. Защо ли? Може би се хранеха. Или спяха. Или и двете.

Слабините на брадатия се отпуснаха. Буболечките в това време маршируваха към полюшващите се копринени стени и се изгубваха в сенките. Джена се върна при Роланд с тревожен поглед.

— Хвала ти. Но аз знам какво ти е — беше изписано на лицето ти.

— Лекарите.

— Да. Притежават огромна мощ, но... — Тя сниши глас. — Не могат да спасят онзи джелепин. Krakата му са по добре и раните на лицето му преминаха, но има други рани, които те не могат да достигнат. — Тя прокара длан през корема си, сякаш сочеше къде са нараняванията, макар да не уточняваше какви са.

— А аз?

— Ти беше в плен на зелените. Много ще да си ги ядосал, щом не са те убили на място. Бяха те омотали във въжета и те влачеха. Тамра, Микела и Луиз берели билки. Като видели онези как се забавляват с теб, им заповядали да спрат, но...

— Кажи ми, сестра Джена, мутантите винаги ли ви се подчиняват?

Тя се усмихна — може би се зарадва, че е запомнил името й.

— Не винаги, но, общо взето, ни се подчиняват. Този път ни послушаха, иначе щеше се да намериш на поляната сред дърветата, където свършва пътят.

— Може би си права.

— Почти ти бяха смъкнали кожата — гърбът ти беше почервенял от тила до кръста. Ще ти останат белези, но докторите почти те изцериха. А и пеят толкова сладко, нали?

— Да — отвърна Роланд, макар че още му се повръщаше при мисълта, че гърбът му гъмжи от черни гадинки, накачулени по разранената му плът. — Дължа ти благодарност и ти я давам от сърце. Ако мога с нещо да...

— Кажи ми името си.

— Аз съм Роланд от Гилеад. Стрелец. Имах два револвера, сестра Джена. Да си ги виждала?

— Не съм виждала никакви револвери — отвърна тя, но отклони поглед. Страните и отново пламнаха. Макар и добра сестра и голяма

хубавица, никак не я биваше да лъже. Роланд се зарадва. Добри лъжци се срещат често. Честността обаче струва скъпо.

„*Остави лъжата и да мине незабелязана — рече си Роланд. — Момичето, изглежда, се страхува.*“

— Джена! — извикаха я откъм пътните сенки в отсрещния край на лечебницата, която днес се струваше на Стрелеца някак по-дълга, и сестра Джена виновно подскочи. — Идвай веднага! Надрънка достатъчно за двайсет мъже да те слушат! Остави го да спи!

— Да! — извика в отговор тя и се обърна към Роланд. — Не издавай, че съм ти показала докторите.

— Нито дума повече, Джена.

Тя замълча, прехапа устни, сетне рязко съмкна булото си. То падна на врата и й камбанките тихо дръпнаха. Косата и се разпиля по гърба и като тъмна сянка.

— Хубава ли съм? А, хубава ли съм? Кажи ми истината, Роланд от Гилеад... но без ласкателства. Ласкателството е лъжа, а къси са краката на лъжата.

— Хубава си като лятна нощ.

Онова, което прочете на лицето му, явно я зарадва повече от думите му, защото му отвърна с лъчезарна усмивка. Придърпа булото си и бързо напъха къдиците отдолу. — А добра ли съм?

— Колкото красива, толкоз по-добра — отвърна Стрелеца, внимателно повдигна ръка и посочи челото ѝ. — Една къдица остана отвън... ей-там.

— Да, вечно ме ядосва. — Комично се нацупи и я напъха под булото. На Роланд ужасно му се прииска да разцелува румените и страни... да не говорим за румените и уста.

— Всичко е наред.

— *Джена!* — нетърпеливо изкрештя гласът. — На размисъл!

— Ида, ида! — отвърна тя и подхвана богатите си поли, готовейки се да си върви. Но на тръгване отново се извърна и го изгледа много сериозно и тъжно. — И още нещо — продължи с едва доловим шепот и крадешком се огледа. — Златният медальон — той е на врата ти, понеже е твой. Разбра ли ме... Джеймс?

— Да. — Той извърна поглед към спящото момче. — Това е брат ми.

— Ако те питат, да. Кажеш ли друго, Джена много ще си изплати.

Не успя да я попита колко много, а и вече си беше тръгнала — буквально отлетя сред празните легла, прихванала полите си. Розите се бяха скрили и лицето и придоби пепеляв оттенък. Роланд се замисли за жадните погледи на останалите сестри, които се бяха скуччили край главата му, пристъпяйки все по-близо... и за трептящите им лица.

Шест жени, пет стари и една млада.

Пеещи доктори, които се оттегляха по заповед на звънтящи камбанки.

Чудновато болнично отделение с близо стотина легла, копринен таван и прозирни стени...

... в което имаше само три заети легла.

Роланд не разбираше защо Джена бе извадила медальона на мъртвото момче и го бе сложила на врата му, но подозираше, че ако узнаят истината, сестричките от Елурия може да я накажат със смърт.

Затвори очи и се оставил тихата песен на докторите насекоми да го приспи.

IV. ПАНИЦА СУПА. МОМЧЕТО В СЪСЕДНОТО ЛЕГЛО. НОЩНАТА СМЯНА.

Роланд сънуваше, че огромна бублечка (може би дори докторче), кръжи над главата му и постоянно се удря в носа му — с което повече го дразнеше, отколкото да му причинява болка. Непрестанно се мъчеше да я отпъди с ръка и макар че при нормални обстоятелства бе едва ли не дяволски ловък, все не съумяваше да я достигне. Бублечката посрещаше с кикот всеки неуспешен опит.

„*Бавен съм, понеже съм болен*“ — рече си в просъници.

Не, пленен из засада. Влачен по земята от бавните мутанти и спасен от сестричките от Елурия.

Пред погледа му ненадейно изплува яркият спомен за човешка сянка, която израства от сянката на преобрънатия фургон, а в ушите му отекна пронизителен злорад възглас: „*Па-а!*“

Събуди се толкова рязко, че сложната плетеница от ремъци се разлюля, а жената, която стърчеше край главата му, почукваше го с огромна дървена лъжица по носа и се кикотеше, отскочи така стреснато, че паницата в другата и ръка се изпълзна от пръстите ѝ.

Роланд се пресегна с обичайната си бързина — раздразнението, че ръката му се бави, бе само част от съня. Хвана паницата, преди да се е разплискала. Жената — сестра Кокина — се опули насреща му.

От рязкото движение гърбът му изтръпна от болка, но тя далеч не можеше да се мери с предишната, а и вече не усещаше никакво движение по кожата си. Може би „докторчетата“ просто спяха, но Роланд имаше чувството, че са си отишли.

Протегна ръка за лъжицата, с която сестра Кокина му досаждаше допреди малко (въобще не се учуди, че някоя от тях е в състояние да дразни болния спящ човек по такъв начин — би се смядал единствено ако бе видял Джена); тя му я подаде, продължавайки да се пули насреща му:

— Много си бил бърз! Туй, дето го направи, беше като магия, хем едва що отваряш очи!

— Не го забравяй, сай — отвърна Роланд и опита супата. В течността плуваха късчета пилешко месо. Може би при други обстоятелства щеше да я намери доста постна, но сега му се стори като амброзия. Лакомо започна да се храни.

— Какво ще рече туй? — полюбопитства тя. В стаята вече се смрачаваше, а розово-оранжевите ивици по отсрещната стена означаваха, че слънцето клони на залез. На тази светлина Кокина изглеждаше доста млада и хубавичка... но всичко бе външен блясък, вештерски труфила.

— Нищо конкретно. — Захвърли лъжицата, тъй като много го бавеше, и надигна паницата да пие направо от нея. Изгълта цялата порция на четири глътки. — Вие бяхте много добри с мен...

— Тъй, тъй, много добри! — доста възмутено го прекъсна тя.

— ...и се надявам, че зад тази добрина не се крият непочтени мисли. Ако е така, сестро Кокина, не забравяй, че съм бърз. Аз от своя страна не винаги съм бил добър.

Тя не отвърна, само посегна да вземе празната паница, която Роланд и подаде. Пое я много внимателно, сякаш се боеше пръстите им да не се докоснат. Погледът и се плъзна към гърдите му, където висеше медальонът, отново скрит в пазвата на нощицата. Стрелеца не каза нищо повече — не искаше да отслаби въздействието на безмълвната заплаха, като припомни на сестрата, че я отправя невъоръжен човек, който виси полугол във въздуха, понеже гърбът му не може да понесе тежестта на собственото му тяло.

— Къде е сестра Джена?

— Оooo — вдигна вежди сестра Кокина. — Допада ни май. — Като чуем за нея, сърцето ни потръпва, а... — Тя енергично потупа червената роза на гърдите си.

— Ни най-малко — отвърна Роланд, — но тя беше добра. Съмнявам се, че би ме закачала с лъжица като някои други.

Усмивката на сестра Кокина помръкна. Стори му се едновременно ядосана и разтревожена.

— Да не си посмял да кажеш на Мери, ако случайно намине насам. Може да си изпатя.

— Мен какво ме интересува?

— Може да си го върна, като се погрижа малката Джена да си изпати. И без друго е трън в очите на Голямата сестра. Сестра Мери

много се ядоса на приказките и за теб... а и никак не и харесва, че малката се завърна с Тъмните камбанки.

Сестра Кокина мигом затули уста — този често безсрамен орган, сякаш се усети, че се е разбърила твърде много.

Роланд много се заинтригува от думите ѝ, но реши засега да не го показва, и спокойно отвърна:

— Аз ще си държа устата затворена, но и ти ще мълчиш пред Голямата сестра за Джена.

Кокина изпита видимо облекчение.

— Тъй да бъде. — После се наведе и доверително му пошуши:

— Изпратена е в Дома за размисъл. Така наричаме една пещерка на хълма, където ни пращат на размисъл, когато Голямата сестра отсъди, че сме постъпили лошо. Джена ще седи там и ще размишлява над наглостта си, докато Мери не я освободи. Изведнъж млъкна, сетне рязко дададе: — Кой е този до теб? Знаеш ли?

Роланд се обърна и забеляза, че младежът е буден и слуша разговора им. Имаше тъмни очи като на Джена.

— Дали го познавам?! — повтори с надеждата, че докарва вярната нотка на презрение в гласа си. — Питаш ме дали познавам собствения си брат?!

— Ами, брат, той — тъй млад, ти — тъй стар. — От тъмнината изникна сестра Тамра, която се бе представила за двайсетгодишна девойка. Миг преди да застане край постелята на Роланд, изглеждаше като дърта вещица, отдавна загърбила осемдесетата... че и деветдесетата си годишнина. После лицето и се разми и мигом се превърна в пухкавичкото, румено лице на трийсетгодишна матрона. С изключение на очите. Роговиците жълтееха, кладенчетата сълзяха, но погледът и беше много зорък.

— Той е най-малкият, аз — най-големият — поясни Роланд. — Делят ни седмина други и двайсет години от живота на нашите родители.

— Колко трогателно! Е, щом ти е брат, несъмнено знаеш как се казва.

Младежът не го остави да сгреши и побърза да отговори:

— Та кой може да забрави просто име като Джон Норман. Голям ахмак ще да е, нали, Джими?

Кокина и Тамра се втренчиха в бледия младеж, очевидно ядосани... и надхитрени. Поне за момента.

— Дали сте му от гнусната ви супа — продължи малкият (на чийто медальон несъмнено пишеше Джон, *Обичан от БОГ и семейството си*). — Я да си вървите и да ни остави те да си побъбрим.

— Виж го ти! — нацупи се Кокина. — Голяма благодарност, няма що!

— Благодарен съм за всичко, което ми дават — отвърна Норман, приковавайки я с поглед, — но не и за онова, което ми вземат.

Тамра изпръхтя, врътна се и си тръгна толкова рязко, че польхът от развените и поли стигна чак до Роланд. Кокина се забави още малко.

— Ти да си траеш, току-виж пък някой, който ти е по мил от мен, отърве кожата още утре заран наместо след седмица.

Без да дочака отговор, последва сестра Тамра.

Едва след като се скриха, Джон Норман се обърна към Роланд и приглушен попита:

— Брат ми. Мъртъв ли е?

Роланд кимна.

— Взех медальона, в случай че срещна някой от близките му. По право принадлежи на теб. Съжалявам.

— Благодаря ти саи. — Долната устна на Джон Норман затрепери, но младежът бързо се овладя. — Знаех си, че мутантите са го очистили, но тия брантии не искаха да ми — кажат със сигурност. Зелените изпотрепаха сума ти народ, останалите раниха.

— Може би и самите сестри не знаят със сигурност.

— Знаят, знаят. Хич не се и съмнявай. Мълчат си, но знаят много. Само Джена е различна. Нали за нея говореше дъртата вещица?

Роланд кимна:

— Да, и спомена нещо за Тъмните камбанки. Ще ми се да узнае нещо повече.

— В Джена има нещо необикновено. Тя е като принцеса с благородническа титла по рождение, която никой не може да и отнеме... Не е като останалите сестри. Както си лежа си тук и се преструвам на заспал — струва ми се, че така е по-безопасно — понякога дочувам какво си говорят. Джена се е върнала наскоро и тези Тъмни камбанки имат по-особено значение... но все още Мери команда тук. Камбанките са само нещо като отличителен знак, като

пръстените на едновремешните барони, които се предават от поколение на поколение. Тя ли е надянала медальона на Джими на врата ти?

— Тя.

— Каквото и да става, не го сваляй. — Лицето му придоби напрегнато, мрачно изражение. — Не знам дали заради златото или заради името Божие, но не смеят да припарят. Мисля, че това е единствената причина да съм все още тук. — Сниши глас и шепнешком дададе: — Те не са хора.

— Е, сигурно знаят някоя и друга магия, но...

— Не! — Момчето се вдигна на лакът, макар да му костваше огромно усилие. Настойчиво погледна Роланд и за яви: — Ти си мислиш, че са магьосници или вещици. Но те не са нито едното, нито другото. *Изобщо не са хора!*

— А какви са тогава?

— Де да ги знам какви са.

— Кой вяতър те довя насам, Джон?

Джон Норман шепнешком разказа на Роланд какво му се бе случило. Той, брат му и четирима други младежи, ловки момчета с бързи коне, били наети да охраняват на дълъг път керван от седем фургона със стока — зърно, храна, сечива, пощенски пратки и четири годеници по поръчка — за затънтеното селище Техуас на триста километра западно от Елурия. Шестимата се редували да яздят най-отпред и най-отзад на дългата колана, а двамата братя се разделили в различни отряди, понеже заедно се биели като... е...

— Като братя — помогна му Роланд.

— Именно — с мъка се позасмя Джон Норман.

Джон яздел в крайния отряд, на около три километра зад последния фургон, когато мутантите нападнали Елурия из засада. Накрая попита:

— Колко фургона имаше в града?

— Само един. Преобрънат — отвърна Роланд.

— А трупове?

— Само един — на брат ти.

Джон Норман мрачно се ухили:

— Не са го взели заради медальона.

— Зелените ли?

— Не, сестричките. Мутантите не се страхуват ни от златото, ни от Господа. Но, виж, тия мръсници... — Взря се в мрака, който вече съвсем се бе сгъстил.

Роланд отново почувства слабост, но едва по-късно се досети, че сестричките слагат нещо в супата.

— А другите фургони, които не се преобърнаха? — попита.

— Мутантите са ги откарали заедно със стоката. Притрябало им е на тях злато; на сестричките пък за какво им е стока. Сто на сто се хранят с нещо друго, неща и да си помислям. Гнусна работа, ти казвам... като ония бублечки.

Джон и останалите от задния отряд препуснали в галоп към Елурия, но докато стигнат, битката била свършила. Градът бил осенен с трупове, но имало и много ранени. Поне две от годениците били още живи. Зелените подбрали оцелелите, които можели да ходят, и ги повели нанякъде. Джон Норман ясно си спомняше мутанта с бомбето и жената с червената жилетка.

Норман и останалите двама се хвърлили да се бият. Скоро видял, че другарят му е пронизан от стрела, но повече не помнел — някой го издебнал изотзад, халосал го с все сила и всичко потънало в мрак.

Роланд се зачуди дали нападателят е извикал: „Па-а!“, но не попита.

— Като се свестих, бях тук — завърши Норман. — Направи ми впечатление, че другите — *повечето* от тях — бяха покрити с проклетите гадини.

— Другите ли? — Роланд огледа празните легла. В сгъстяващия се мрак чаршафите проблесваха като бели островчета. — Колко бяха?

— Най-малко двайсет. Излекуваха се... гадините ги излекуваха... и един по един взеха да изчезват. Заспиваш, а като се събудиш — погледаш, още едно празно легло. Един по един изчезнаха всичките, накрая останахме само аз и онзи човек. Норман го изгледа умислено и додаде: — А сега и ти.

— Норман... — На Роланд му се завиваше свят. — Аз...

— Да, знам какво ти е — достигна до него гласът на Норман сякаш от другия край на земята. — От супата е. Но човек трябва да яде. Ако е истински човек от плът и кръв. Тези не са. Дори сестра Джена не е. Може да е мила, но това не значи, че е истинска. — Гласът

загълхваше все по вече и повече. — Накрая и тя ще стане като тях. Помни ми думата.

— Не мога да помръдна — с неистово усилие отрони Роланд. Сякаш тикаше камъни.

— Да — ненадейно се засмя Норман. Този необичаен звук болезнено отекна в тъмнината, която постепенно обвиваше съзнанието му. — Слагат в супата не само приспивателно, ами и някакво упойващо вещество. Иначе защо, мислиш, съм тук? Отдавна нищо ми няма...

Гласът му звучеше така, сякаш се намира не на другия край на земята, а най-малко на луната.

— Мисля, че не ни е писано да видим отново слънцето.

„Грешиш, братко“ — искаше да отвърне Роланд и още нещо в този дух, но не успя. Отплата към обратната страна на луната и всичките му слова се продъниха в пропастта, която го очакваше там.

Но така и не се предаде всецияло на съня. Явно сестра Кокина не беше пресметнала правилно каква доза от веществото да постави в супата, а може би просто никога не бяха изпитвали отварите си на гърба на стрелец, пък и не знаеха с кого си имат работа.

С изключение на сестра Джена, разбира се — тя знаеше.

По едно време през нощта шепотът, кикотът и тихото подрънкане на камбанките го извадиха от мрачния унес, в който бе изпаднал; не спеше, не беше и в несвист. Както винаги „докторчетата“ пееха — песента им не секваше нито за миг и Роланд вече почти не я забелязваше.

Отвори очи. Забеляза бледа, мъждукаща светлинка, която играеше в мрака. Кикотът и шепнещите гласове наблизаваха. Роланд се опита да извърне глава, но не успя. Даде си кратка почивка и отново напрегна волята си, представяйки си, че концентрира цялата си мощ в синкова метална сфера. Този път успя. Извърна се съвсем мъничко, но достатъчно.

И петте бяха тук — Мери, Луиз, Тамра, Кокина, Микела. Крачеха по дългата пътека на потъналата в мрак лечебница и се кикотеха като хлапета, които замислят някоя лудория; носеха дълги вощеници в сребърни поставки, а звънчетата на челата им сладкогласно подрънкваха. Наредиха се около леглото на брадатия. Мъждивият светлик от свещите се сливаше и колебливо се издигаше над

скучените им глави към копринения таван като струйка дим, но още по средата на помещението угасваше.

Сестра Мери заговори отсечено. Роланд позна гласа ѝ, но не разбра какво казва — не говореше на нито един от познатите му езици. Една фраза изпъкваше в потока на речта и — „*кан де лах, ми хим ен toy*“ — но Роланд нямаше представа какво може да означава това.

Изведнъж забеляза, че се чува само подрънкването на звънчетата — докторчетата бяха замлъкнали.

— *Рас ме! Он! Он!* — властно кресна сестра Мери с груб, пронизителен глас. Свещите угаснаха. Светлинката, която се процеждаше над булата им, угасна и в лечебницата отново се въздири пълен мрак.

Роланд изстина и зачака да види какво ще последва. Опита се да раздвижи длани и стъпалата си, но не можа. Вярно, успя да отмести едва забележимо глава встрани, но бе парализиран като муха в паяжина.

В мрака се разнасяше само тихият звън на камбанките... но изведнъж стаята се изпълни с шумно мляскане. Роланд веднага се досети какво става. От самото начало дълбоко в себе си подозираше какви са сестричките от Елурия.

Как му се искаше да вдигне ръце и да затисне уши. Но беше принуден да лежи неподвижно, да ги слуша и да чака да свършат.

Но пиршеството нямаше край — по едно време взе да си мисли, че ще продължаваечно. Сумтяха и пръхтяха като свине, които лочат помия в копанията си. Една дори звучно се оригна, с което предизвика приглушени смехове (сестра Мери ги пресече с една дума — просъска: „Хаис!“ и всички тутакси мълкнаха). По едно време се чу тих вопъл — Роланд бе почти сигурен, че изстена брадатият. Е, бил е последният му вик отсам поляната, където свършва пътят.

Шумът от угощението постепенно утихна. Буболечките отново запяха — отначало по-неуверено, сетне по-силно. Лечебницата отново се изпълни с щепот и смях. Запалиха свещите. Роланд вече бе извърнал глава на другата страна. Не трябваше да знаят, че ги с видял, а и не само това — за нищо на света не искаше да гледа повече. Видя и чу предостатъчно.

Съдейки по приглушените им разговори обаче, те се насочиха право към него. Затвори очи, съсредоточавайки се върху медальона на

гърдите си. „Не знам дали заради златото или заради името Божие, но не смеят да припарят“ — бе казал Джон Норман. Хубаво е човек да го знае, за да си го повтаря, докато ги чува как се приближават, шепнейки на странния си непознат език. Но в тъмното медальонът му се струваше твърде недостатъчен да го защити.

В далечината глухо отекна лаят на кучето с кръста.

Наобиколиха го и Роландолови миризмата им. Изльчваха гнусна, противна воня на леш. Каква друга миризма да изльчват такива като тях?

— Какъв хубавец — замислено отбеляза сестра Мери.

— А носи такъв отвратителен сигул — сестра Тамра.

— Ще му го свалим! — сестра Луиз.

— И после ще го нацелуваме! — сестра Кокина.

— Ще има за всички! — възклика сестра Микела толкова разпалено, че всички се засмяха.

Роланд откри, че все пак не е парализиран напълно. Една част на тялото му се бе разбудила от гласовете им и бе щръкнала нагоре. Една ръка пропълзя под нощницата му, докосна втвърдения член, обви го с длан и го погали. Той примря от ужас, преструвайки се на заспал, и почти веднага почувства топлата влага по дрехите си. Ръката замря за миг, сетне палеца заразтърква омекващата плът. После го заряза и пропълзя по-нагоре. Най-сетне напипа влажното място на слабините му.

Почти недоловим кикот, като повей на вятъра.

Звън на камбанки.

Роланд отвори очи едва-едва и в пламъка на свещите огледа спаружените лица, които му се смееха — блеснали очи, повехнали страни, щръкнали зъби. На сестра Микела и сестра Луиз като че им бяха пораснали бради, но това, разбира се, не бяха косми, а кръвта на брадатия.

Мари крепеше нещо в свитата си длан. Поднесе я на всяка от сестрите, които си близнаха по малко.

Роланд затвори плътно очи и зачака сестричките да се махнат. Най-сетне си тръгнаха.

„Никога повече няма да заспя“ — рече си той и пет минути покъсно заспа.

V. СЕСТРА МЕРИ. ПОСЛАНИЕ. ПОСЕЩЕНИЕ ОТ РАЛФ. УЧАСТТА НА НОРМАН. ОТНОВО СЕСТРА МЕРИ.

Когато Роланд се събуди, навън грееше ярко слънце, а коприненият покрив блестеше ослепително и леко се издуваше под нежния порив на вятъра. Докторчетата пееха доволно. Норман спеше дълбоко, извърнал глава толкова силно встрани, че брадясалата му страна се опираше чак в рамото му.

Двамата бяха сами в стаята. Леглото на брадатия малко понататък в отсамната редица беше празно, най-горният чаршаф беше изпънат, пухкавата възглавница — напъхана в чиста бяла калъфка. Сложната плетеница от ремъци, в която висеше болният, бе изчезнала.

Роланд си спомни как пламъците на свещите се сливаха и се извисяваха към тавана като струйка дим, осветявайки сестрите, скучени край леглото на брадатия. Как се кикотеха. А проклетите им камбанки дрънчаха.

Сякаш в отговор на мислите му в отделението влезе сестра Мери, а зад нея като сянка се плъзгаше сестра Луиз. По-младата носеше табла и изглеждаше разтревожена. Старшата се беше нацупила — явно не беше в добро настроение.

„Да си кисел след такова пиршество? — недоумяваше Роланд.
— Срамота, сестро!“

Тя застана до леглото му и сведе глава.

— Нямам за какво да ти благодаря, сай — заяви без предисловия.

— Молил ли съм те за благодарност? — отвърна, имайки чувството, че гласът му е прашасал като страниците на стара, отдавна неразгръщана книга.

Тя въобще не му обърна внимание.

— Заради теб една от нас, която беше само безочлива и дръзка и не я свърташе на едно място, е станала истинска бунтовница. Е, майка

и беше същата и почина наскоро след като върна Джена на мястото ѝ.
Вдигни ръка, неблагодарни човече.

— Не мога. Не мога да помръдна.

— О, безумецо! Има една приказка; „не лъжи майка си в очите“. Отлично зная какво можеш и какво — не. Вдигни си ръката.

Роланд повдигна десницата си, като се постара да си даде вид, че му е много трудно. Вече се чувстваше достатъчно силен да се освободи от мрежата... и сетне какво? Още дълго нямаше да може да ходи, дори без „лекарството“... а сестра Луиз му носеше поредната порция супа. При вида и стомахът на Роланд закъркори.

Голямата сестра го чу и се подсмихна.

— И да лежи, силният мъж пак огладнява, особено ако се залежи достатъчно дълго. Нали, Джейсън, брате на Джон?

— Джеймс се казвам. Както добре знаеш, сестро.

— Знам ли? — ядно се изсмя тя. — Виж го ти! Ами ако бия твоята възлюбена с камшика достатъчно дълго и достатъчно силно, да речем, докато кръвта рукне от гърба и като пот, дали от устните и няма да се изпълзне друго име? Или не си и се доверил, като си гукахте?

— Само смей да я докоснеш и ще те убия.

Тя отново се изсмя. Очертанията на лицето и се размиха и строго стиснатите и допреди миг устни заприличаха на умираща медуза.

— Не говори за смърт, безумецо; да не заговорим ние.

— Сестро, ако с Джена не се разбирате, защо не я освободиш от обета и и не я пуснеш да си върви по пътя?

— Такива като нея не могат да бъдат освободени от нашия обет, не могат да си идат. Майка и се опита, но се върна почти умираща, а момичето и — тежко болно. Е, ние бяхме тези, дето се грижихме за нея и я лекувахме дълго след като майка и се бе превърнала в шепа прах на вятъра, който вее към Крайния свят, и сега за благодарност какво?! На всичкото отгоре носи Тъмните камбанки, *сигулът* на ордена. Нашият *ка-тет*. А сега яж — стомахът ти издава глада ти.

Сестра Луиз му подаде паницата, но очите и постоянно бягаха към медальона под нощницата му. „*Не ти харесва, а?*“ — мислено я подразни Роланд, после се сети за образа на Луиз в светлината на свещите, кръвта на джелепина по брадата и и жадния блъсък в старческите и очи, като се наведе да пие неговото семе от шепата на сестра Мери.

Извърна глава встрани и отсече:

— Не искам да ям.

— Но нали си гладен! — запротестира Луиз. — Ако не ядеш, как ще си възвърнеш силите, Джеймс?

— Изпрати ми Джена. Ще ям каквото тя ми донесе.

Сестра Мери се смиръчи като буреносен облак.

— Няма да я видиш повече. Освободена е от Дома за размисъл срещу тържествено обещание да удвои времето за размисъл... и да не припарва до лечебницата. А сега яж, Джеймс, или който и да си. Погълни онова, което е в супата, иначе ще те накълцаме с ножове и ще го втрием в кожата ти с вълнени лапи. За нас е безразлично кой от двата начина ще предпочтеш, нали, Луиз?

— Напълно. — Тя продължаваше да държи паницата под носа му. От нея се надигаше ароматна пара и сладко ухаеше на пиле.

— Но за теб може би не е — без капка чувство за хумор се ухили сестра Мери, оголвайки неестествено големите си зъби. — Рисковано е да проливаме кръв тук. Докторчетата не я обичат. Действа им възбуждащо.

Не бяха единствените, на които им действа възбуждащо, и Роланд го знаеше. Знаеше също така, че по въпроса със супата няма избор. Грабна паницата от Луиз и бавно засърба. Какво ли не бе готов да даде да изтрие задоволството, изписано на лицата им.

— Браво — похвали го тя, като и върна паницата; дори надникна вътре, да се увери, че я е изпразнил до дъно. Ръката му бързо натежа и немощно увисна в предназначената за нея примка. Сякаш всичко наоколо започна да се смалява и да се отдръпва.

Сестра Мери се наведе над постелята му и издутата и одежда го докосна по рамото. Излъчваше странна миризма, едновременно гнила и суха. Стрелеца не повърна единствено от безсилие.

— И махни това златно грозилище от себе си, като посьбереш малко сили — пусни го в нощното гърне под леглото. Където му е мястото. Чак оттук ме заболява главата и ме стяга гърлото.

— Щом толкова държиш, махни го сама — с огромно усилие отвърна Роланд. — Как бих могъл да ти попреча, мръснице?

Тя отново се намръщи като буреносен облак. Роланд предположи, че ако не я беше страх да при pari толкова близо до

медальона, щеше да го зашлеви за тези думи. Но явно не смееше да го докосва по-високо от кръста.

— Недей да бързаш толкова. Не е късно да заповядам да бичуват Джена. Може и да носи Тъмните камбанки, но аз пък съм Голямата сестра. Хубавичко си помисли.

Тръгна си. Сестра Луиз я последва, отправяйки на болния последен поглед през рамо — странна смесица от страх и похот.

„*Трябва да се махна от тук... просто трябва*“ — рече си Роланд.

Но вместо това отново се пренесе на онова тъмно място, което не беше точно сън. Като че ли все пак бе поспал известно време, дори сънува. Нечии пръсти галят дланта му, нечии устни целуват ухото му и шепнат:

„Виж под възглавницата си, Роланд... но не издавай пред никого, че съм била тук.“

След време Роланд отново отвори очи, едва ли не очаквайки да види красивото лице на Джена, надвесено над себе си. С черния кичур, изскочил изпод булото и като запетайка. Наоколо нямаше никого. Копринените драперии околовръст блестяха ослепително и макар да бе невъзможно да се разбере колко е часът, Роланд предположи, че е към обяд. Бяха изминали приблизително три часа, откакто погълна втората порция супа.

Джон Норман продължаваше да спи, от време на време носът му леко просвирваше.

Роланд понечи да вдигне ръка и да я пъхне под възглавницата. Тя отказа да се помръдне. Успя да размърда върховете на пръстите си, но това бе всичко. Зачака, мъчейки се да си възвърне търпението. Не беше лесно. Казаното от Норман не му излизаше от ума — след нападението оцелели двайсетина... най-малко. „Един по един изчезнаха всичките, накрая останахме само аз и онзи човек. *A сега и ти.*“

„Момичето не е идвало — обади се разумът му с тихия, изпълнен с тъга глас на Алан, един от старите му приятели, които отдавна не бяха сред живите. — Не би посмяло да дойде, особено като знае, че останалите го следят. Просто си сънувал.“

Но надали е било само сън.

По някое време — примерно след час, съдейки по незабележимо изместващите се ярки ивици по тавана — Роланд опита повторно. Този

път успя. Възглавницата беше пухкава и мека, старателно нагласена в плетеницата от ремъци, която придържаше врата му. Отначало не намери нищо, но като пъхна ръка по-надълбоко, напипа кораво снопче пръчици.

Поспря за миг да събере сили (всяко движение неимоверно много го затрудняваше, като да плуваше в лепило) и бръкна още понавътре. Стори му се, че е изсъхнало букетче. Като че ли беше обвito с панделка.

Роланд се огледа, за да се увери, че все още е сам, а Норман продължава да спи, сетне измъкна находката си. Стискаше шест крехки зеленикави стъбълца папур с кафяви главици. Излъчваха странен аромат на хляб, който напомни на Стрелеца за детството му и за ранните набези до кухните на Голямата зала, когато двамата с Кътбърт все гледаха да изпросят от готовачите по някое лакомство. Папурите бяха вързани с широка бяла копринена кордела и миришеха на препечен хляб. Отдолу бе пъхнато късче плат. И то бе копринено, както всичко останало на това проклето място.

Роланд задиша учестено, по челото му избиха капки пот. Поне никой не идваше — и слава Богу. Извади парцалчето и го разгъна. Съдържаше следното изписано с въглен послание, което доста бе поизмъчило автора:

ВЗИМАЙ ПОМАЛКО ОТГЛАВИТЕ.
ПОЕДНА ХАПКА НАЧАЗ. НЕПРЕКАЛЯВАИ,
ГЪРЧОВЕ, СМЪРТ.
УТРЕ ПРЕС НОШТА. ПОРАНО НЕ МОЖЕ.
ВНИМАВАЙ!

И това бе всичко, но Роланд като че ли не се нуждаеше от понататъшни обяснения. Нито пък имаше избор — ако останеше тук, непременно щеше да умре. Достатъчно е да свалят медальона от врата му, а на сестра Мери не и липсва хитрост, неминуемо ще измисли нещо.

Веднага отхапа от едното стръкче. На вкус не се различаваше от препечения хляб, който изкрънкваша от кухните на двореца като деца, но като прегълъщаеше, му загорча, после стомахът му пламна. Почти веднага пулсът му се ускори. Мускулите му трепнаха, но не като след здрав, освежителен сън; отначало леко заиграха, сетне запулсираха по-силно, сякаш оплетени на възли под кожата му. Усещането бързо

премина и пулсът му се нормализира, преди Норман да се събуди след около час по-късно, но вече знаеше защо Джена го предупреждаваше да взема само по една хапка на час — това чудо беше много силно.

Отново напъха спончето под възглавницата си, като внимателно изтръска шушулките, попадали по чаршафа. Сетне размаза с палец няколкото с мъка изписани думи върху платя. Като привърши, върху парцалчето останаха само безсмислени саждени петна. Напъха и него под възглавницата.

Когато Норман се събуди, той набързо го разпита за родния му град Дилейн, известен още с шеговитите прозвища „Бърлогата на дракона“ и „Раят на лъжците“. Поверието гласеше, че оттам тръгвали всички небивалици. Момчето помоли Роланд, ако се измъкне, да занесе двата медальона на родителите им и да им разкаже какво се е случило с Джеймс и Джон, синове на Джес.

— Сам ще го направиши — отвърна той.

— Не. — Норман понечи да вдигне ръка, може би да се почеше по носа, но силите не му стигнаха дори за това. Дланта му се издигна на една педя от леглото и глухо тупна върху завивката. — Не ми се вярва. Жалко, че трябваше да се срещнем на това място, но... ми допадаш.

— И ти на мен, Джон Норман. Де да се бяхме запознали при други обстоятелства!

— Да. А не в компанията на нашите очарователни дами.

Скоро отново се унесе в сън. Роланд повече не размени и дума с него... но по-късно чу всичко. Да. Висеше над леглото си и се преструваше на заспал, докато Джон Норман надаваше предсмъртните си викове.

Сестра Микела му донесе супа за вечеря тъкмо когато треперенето в мускулите и сърцебиенето, предизвикани от втората хапка папур, бяха поутихнали. Тя се разтревожи, като видя пламналите му страни, но се принуди да се задоволи с уверенията му, че не гори от треска, тъй като не смееше сама да го докосне — медальонът я плашеше.

Към супата този път имаше питка. Кората беше твърда, а вътрешността — жила, но въпреки това Роланд лакомо се нахвърли върху храната. Скръстила ръце на гърдите си, Микела го наблюдаваше със самодоволна усмивка и от време на време кимаше. Като той

изгълта супата, тя внимателно пое паницата, стараейки се пръстите им да не се срещнат.

— Оздравяваш — рече. — Скоро ще ни напуснеш и ще ни остане само споменът за теб, Джим.

— Нима? — тихо попита той.

Тя само го изгледа, докосна устни с език, разкилоти се и избяга. Роланд затвори очи и се отпусна на възглавницата, слабостта отново пропълзя в жилите му. Замислените и очи... връхчето на езика й, който се подаде за миг между устните й. Беше виждал този поглед в очите на жени, които наглеждат печено пиле или овнешка-плешка, преценявайки кога ще бъде готово.

Умираше за сън, но с усилие на волята остана буден още час, сътне извади един папур изпод възглавницата си. След току-що погълната доза от упойващото вещество това му костваше огромно усилие — надали изобщо щеше да успее, ако предварително не бе отделил стръка от снопчето. Утре вечер, се казваше в писъмцето от Джена. Ако замисляше бягство, дори самата мисъл му се струваше абсурдна. В този миг бе готов да остане в това легло до края на света.

Отхапа от папура. Веднага почувства прилив на енергия, сърцето му заби учестено, но само след миг въздействието на чудодейното стръкче се изпари тъй неусетно, както се и появи, притъпено от по-силното лекарство на сестрите. Оставаше му единствено да се надява... и да спи.

Като се събуди, беше тъмно като в рог. Бързо откри, че може почти без усилие да движи ръцете и нозете си в плетеницата от ремъци. Отново измъкна папура изпод възглавницата си и предпазливо си отхапа. Джена му беше оставила шест стръка, от които привършваше вече втори.

Прибра го под възглавницата и веднага затрепери като мокро куче в леден порой. „*Отхапах твърде много* — рече си. — *Дано не получа гърчове...*“

Сърцето му запрепуска като влак-беглец. На всичкото отгоре тъкмо в този миг зърна пламъка на свещ на пътеката между леглата.

„Богове, защо сега? Ще видят как се треса и веднага ще разберат...“

Призовавайки цялата си воля и мощ, Роланд затвори очи и се съсредоточи върху задачата да овладее гърчещите се крайници. Поне

да не висеше в това проклето цедило, което при най-малкото движение се разклащаше, сякаш самото то бе болно от треска!

Сестричките се приближиха. Светликът на свещите им припламваше като алено петно зад притворените му клепачи. Тази вечер не шепнеха и не се кикотеха. Едва когато се скучиха над главата му, Роланд разбра, че не са сами — бяха довели някакво създание, което шумно поемаше през носа си лигава смесица от кислород и секрет.

Стрелецът стискаше очи — бе съумял да овладее неконтролируемите гърчове на ръцете и краката си, но мускулите му продължаваха да пулсират, сякаш стегнати на възли под кожата му. Ако човек се вгледаше внимателно, веднага щеше да забележи, че с тялото му става нещо нередно. Сърцето му препускаше като кон под ударите на камшик, нямаше как да не забележат...

Вниманието им обаче бе насочено другаде — засега.

— Свали го — каза Мери. Използваше някаква вулгарна разновидност на ниската реч, почти неразбираема за Роланд. — Първо на този, после на другия. Хайде, Ралф.

— А им'те л'иски? — отвърна онзи с по-силен акцент и от Мери.
— Им'те ли тун?

— Да, да, колкото си пожелаеш уиски и тютюн, но няма да получиш нищо, докато не махнеш тези ужасни неща! — тросна се тя нетърпеливо. Може би дори изплашено.

Роланд внимателно извърна глава и едва-едва повдигна клепачи.

Пет от шестте сестрички на Елурия се бяха наредили оттатък леглото на Джон Норман и стискаха високо свещите си, за да осветят спящия младеж по-добре. Пламъкът огряваше и собствените им лица, които дълго щяха да преследват и най-смелия в кошмарите му. Сега, в най-черния мрак на нощта, нескривани зад дяволски труфила, бяха такива, каквито са — вековни трупове в пищни одежди.

Сестра Мери стискаше единия от револверите на Роланд. При тази гледка той възnenавидя нахалницата до смърт и си обеща да я накара да си плати за дързостта.

Макар и уродливо, в сравнение със сестричките създанието, застанало в долния край на леглото на Джон Норман, изглеждаше почти човешки. Беше зеленокож. Роланд веднага разпозна Ралф. Дълго щеше да помни това бомбе.

Мутантът бавно заобиколи леглото откъм страната на Роланд, скривайки за миг сестричките от погледа му. Нагласи се зад горната табла, откривайки пред Стрелеца идеална гледка към вещиците.

Медальонът на Норман блестеше на гърдите му — младежът може би се бе разсънил достатъчно, за да го извади от пазвата на нощницата си с надеждата да се предпази. Ралф стисна украсението с безформената си ръка, подобна на топка разтопена лой. Сестричките с вълнение следяха движенията му, той опъна медальона... но изведнъж отдръпна ръка. Петте жени разочаровано провесиха носове.

— Хич не ми пука за тия боклуци — сополиво заяви Ралф. — Искам уиски! Искам тун!

— Ще получиш — обещаваше му Мери. — Достатъчно за теб и за цялото ти гнусно племе. Но първо трябва да махнеш тази гадост от момчето! От двамата! Чуваш ли? И повече никакви шеги.

— Или? — нагло се изсмя Ралф. Смехът му беше сподавен и хриплив, като на човек, умиращ от коварна болест на дробовете и гърлото, но повече допадна на Роланд от вечния кикот на сестричките.

— Или какво, сестра Мери, ще изпиеш кръвта ми ли? Ще пукнеш на място и ще засветиш в мрака!

Тя вдигна револвера на Стрелеца и го насочи срещу Ралф.

— Свали проклетото нещо от врата му или ти ще пукнеш на място.

— Сега или после, все тая.

Сестра Мери не отвърна. Останалите се взираха в мутанта с черните си очи.

Ралф сведе глава и сякаш се замисли. Роланд предположи, че този приятел вероятно умее и да мисли. Колкото и да не им се вярваше на сестра Мери и нейните дружки, трябва да беше много печен, за да оцелее чак досега. Но като се е съгласявал да дойде, със сигурност не е сложил в сметката револверите на Роланд.

— Хубавеца много сбърка, дето даде патлатите на вас — заяви най-сетне. — Да ви ги даде, без да ми каже. С какво му се отплатихте? С уиски и тун ли?

— Не е твоя работа — сопна се сестра Мери. — А сега бъди така добър да свалиш златото от врата на този момък, защото ще пратя един от куршумите на онзи мъж в мозъка ти или в жалките останки от него.

— Добре — съгласи се Ралф. — Както пожелаеш, сай.

Отново посегна към момчето и стисна златния медальон в обезобразения си юмрук. Извърши го много бавно; последвалите събития се развиха твърде бързо. Дръпна медальона, скъса верижката и запрати златния талисман напосоки в тъмнината. Едновременно с това заби дългите си криви нокти във врата на Джон Норман и го разкъса.

От гърлото на нещастника изригна силна струя кръв, която в светлината на свещите изглеждаше повече черна, отколкото алена; момчето нададе един-единствен сподавен, бълбукащ крясък. Жените се разпищяха... но не от ужас. Закрещяха, както крещят жените, щом обезумеят от радост. Забравиха зеления, забравиха и Роланд — в момента ги интересуваше единствено живата кръв, която се лееше от гърлото на Джон Норман.

Изпуснаха свещите. Мери захвърли револвера на Роланд. Миг преди светлината да угасне, Стрелецът видя как Ралф драсна и се изгуби в тъмнината (хитрецът сигурно си е рекъл, че друг път ще си вземе уискито и тютюна; сега най-добре да спаси собствения си живот), а сестричките се приведоха, за да уловят колкото се може повече от безценната течност, преди фонтанът да е пресъхнал.

Роланд лежеше в мрака с тръпнещи мускули и разтуптяно сърце и слушаше как харпиите изяждат момчето в съседното легло. Угощението им сякаш нямаше край, но най-сетне свършиха. Отново запалиха свещите и си заминаха с приглушен шепот.

Когато действието на супата най-сетне надви действието на папура, Роланд беше благодарен... и за пръв път, откакто бе дошъл тук, сънува кошмар.

В съня си стои край градската поилка и гледа подпухналия труп във водата, припомняйки си едно изречение в регистъра на злодеянията и приложените наказания: „*Зелените отблъснати*“, и може би наистина са били отблъснати, но след тях е дошла друга, още по-страшна напаст, наречена „Сестричките от Елурия“. След година може би ще се наричат сестричките от Техуас, или от Камерно, или някое друго затънчене западно село. Отде ли идат с тия камбанки и буболечки... кой знае. Пък и какво значение има?

До сянката му в пенестата вода изплува друг силует. Роланд се мъчи да се обърне и да види человека. Не може — застинал е на място. Една зелена ръка се впива в рамото му и грубо го завърта. Озова се

лице в лице с Ралф. Бомбето му е килнато назад, на врата му виси окървавеният медальон на Джон Норман.

— Па-а! — крещи Ралф и устните му се разпъват в ужилена беззъба гримаса. Вдига огромен револвер с изтъркани ръкохватки от сандалово дърво. Отмества петлето...

...Роланд рязко се събуди, разтреперан от глава до пети и плувнал в ледена пот. Погледна към леглото вляво. Беше празно, чаршафът беше спретнато изпънат, възглавницата — напъхана в снежнобяла калъфка. От Джон Норман нямаше и следа. Леглото изглеждаше така, сякаш от години никой не е лежал в него.

Роланд беше останал сам. Боговете да са му на помощ, той бе последният пациент на сестричките от Елурия — тези прелестни, търпеливи милосърдни сестри. Последното живо същество в това кошмарно място, последният с топла кръв във вените си.

Увиснал във въздуха Роланд, сграбчи златния медальон и погледна към дългата редица празни легла оттатък пътеката. След малко извади стрък папур изпод възглавницата и отхапа едно парченце.

Когато Мери се появи със супата петнайсет минути по-късно, той пое паницата, преструвайки се на по-слаб, отколкото се чувстваше. Този път вместо супа му бяха направили каша... но основната съставка несъмнено беше същата.

— Колко добре изглеждаш тази сутрин, саи — отбеляза Голямата сестра. Тя самата изглеждаше добре — лицето и не се размиваше и с нищо не издаваше, че зад него се крие грохнал вампир. Беше вечеряла обилно, храната и беше дала нови сили. При тази мисъл стомахът на Роланд се сви. — Съвсем скоро ще си на крак, гарантирам ти.

— Глупости — кисело промърмори той. — Изправи ме на крака и само след миг ще трябва да ме събираш по пода. Вече се питам дали не слагате нещо в тази храна.

Тя доволно се засмя.

— Ах, тез момчета! Все търсят да оправдаят слабостта си с женски интриги. Как ви е страх от нас, дълбоко в момчешките си сърчица направо умирате от ужас!

— Къде е брат ми? Сънувах, че нощес около леглото му падна голяма суетня, а сега е празно.

Усмивката и угасна. Погледът и блесна.

— Пламна в треска. Получи пристъп и го отнесохме в Дома за размисъл, където открай време изолираме заразно болните под карантина.

„В гроба сте го отнесли — мислено я поправи Роланд. — Току-виж той също е Дом за размисъл, но така или иначе, точно ти, саи, надали знаеш това.“

— Знам, че не си брат на онуй момче — каза Мери, докато го наблюдаваше как се храни.

Роланд вече чувстваше как билката в храната отново изпива силите му.

— Независимо дали носиш сигул или не, не си му брат. Защо лъжеш? Грехота е пред Бога.

— Отде ти хрумна подобно нещо, саи? — попита я Роланд, тъй като му стана любопитно дали ще отвори дума за револверите.

— Голямата сестра не се лъже толкоз лесно. Защо не се изповядаш, Джими? Изповедта, казват, е полезна за душата.

— Прати ми Джена да си поговорим и може би ще ти кажа много неща.

Тясната като костица усмивка на сестра Мери се стопи като тебеширена линия в дъжда.

— Защо ти е да приказваш с такива като нея?

— Защото е хубавица за разлика от някои.

Устните и се опънаха назад и оголиха неестествено големите и зъби.

— Няма да я видиш повече, глупако. Подпали душата и ти, но няма да допусна повече подобно нещо.

Извърна се да си върви. Продължавайки да се преструва на немощен, Роланд протегна паницата, надявайки се, че не преиграва (не го биваше много да се преструва):

— Не искаш ли да си вземеш паницата?

— Ако питаш мен, можеш да си я нахлушиш на главата като нощна шапчица. Или да си я завреш в задника. Като свърша с теб, глупако, ще проговориш не, ами ще проговориш, и аз ще ти заповядвам да мълкнеш, а ти ще продължаваш да говориш и сам ще ме молиш да говориш още!

С тази закана царствено напусна отделението, подхващайки дългите си поли да не се влачат по пода. Роланд беше чувал, че тя и

подобните и не излизат преди залез слънце, но тази част от старото поверие явно не беше вярна. Друго едно нещо обаче явно беше самата истина — по празните легла пробягваше само размито безформено петно, но истинска сянка нямаше.

VI. ДЖЕНА. СЕСТРА КОКИНА. ТАМРА, МИКЕЛА, ЛУИЗ, КУЧЕТО С КРЪСТА. КАКВО СЕ СЛУЧИ НА ПОЛЯНКАТА С ГРАДИНСКИЯ ЧАЙ.

Този ден се стори на Роланд един от най-дългите в живота му. От време на време се унасяше, но не заспиваше дълбоко; папурът си казваше думата и той вече бе повярвал, че с помощта на Джена действително може да се измъкне оттук. Оставаха само револверите му... дано Джена му помогне и за това.

Часовете бавно се точеха, той ги запълваше със спомени за едно време — за Гилеад и приятелите си, за състезанието по отгатване на гатанки по време на панаира през Широкоземието, което за малко да спечели. Накрая друг си тръгна с гъската, но Роланд почти успя. Замисли се за майка си и баща си, за Ейбъл Вани, който цял живот се мъчи, но живя благородно, и за Елдред Джонас, който цял живот се мъчи, но извърши безчет злодеяния... докато един прекрасен пустинен ден Роланд го застреля на седлото му.

И както винаги мислите му се насочиха към Сюзан.

„*Ако ме обичаш, Роланд, люби ме...*“ — казваше тя... и той я послуша.

Послуша я.

И така минутите отминаваха. Прилизително на всеки час изваждаше папура изпод възглавницата си и отхапваше. Мускулите му вече не се гърчеха така неудържимо и сърцето му не биеше толкова силно. Роланд си го обясняваше с предположението, че веществото в тръстиците вече не се бори толкова ожесточено с лекарството на сестричките, защото взима надмощие.

Блестящите ивици на слънчевите лъчи, които прозираха през белия копринен таван, бавно се отместваха на запад и най-сетне сумракът, който сякаш винаги се плискаше на пода на отделението,

започна да се надига над леглата като прилив. По западната стена на продълговатото помещение разцъфнаха розово-оранжевите отблясъци на залеза.

Вечерята му донесе сестра Тамра — супа и пак питка. Сетне постави до ръката му пустинна лилия. Направи го с усмивка. Страните и бяха разцъфнали като божури. Днес всичките сестрички бяха румени и засмени, като пиявици, които са смукали кръв до пръсване.

— От обожателката ти, Джими. Толкова е трогателна! Тази лилия означава: „Не забравяй обещанието ми“. Какво ти е обещала, а, Джими, брат на Джони?

— Да се срещнем отново и да поговорим.

Тамра избухна в такъв силен смях, че камбанките, обточващи булото ѝ, задрънчаха. Сплете длани и едва не затанцува в съвършен екстаз:

— Сладка като мед! О, да! — Тя погледна Роланд. — Какво тъжно обещание, ще остане неизпълнено. Няма да я видиш никога повече, хубавецо. — Взе паницата. — Голямата сестра така реши. — Изправи се; усмивката не слизаше от устните ѝ. — Защо не махнеш този отвратителен сигул от себе си?

— Не мисля.

— Брат ти вече го свали — виждаш ли! — Роланд проследи вдигнатия и показалец и забеляза златния медальон в другия край на пътеката, където беше паднал, когато Ралф го захвърли.

Сестра Тамра го изгледа с усмивка.

— Реши, че медальонът го разболява, и го свали. Ще постъпиш мъдро, ако го махнеш и ти.

— Не мисля — повтори Роланд.

— Е — примирено въздъхна тя и го остави сам сред празните легла, чиито бели завивки блестяха сред сгъстяващи те се сенки.

Клепките му започнаха да се притварят, но Роланд се насили да остане буден, докато пламтящите багри, които сякаш кървяха през западната стена на лечебницата, изгаснаха и се превърнаха в пепел.

Сетне отново си отхапа от папура и почувства в тялото си прилив на сили — истински сили, не някакви си жалки гърчове и сърцебиене. Вгледа се в захвърления медальон, който проблясваше в последните отблясъци на деня и даде безмълвно обещание пред Норман: ще даде двата медальона на роднините му, ако го срещне с тях по пътя.

За пръв път през този ден му олекна на сърцето и се унесе в дрямка. Като се събуди, съвсем се беше смрачило. Докторчетата пееха необикновено пронизително. Извади един папур изпод възглавницата си и тъкмо да го пъхне в устата си, един леден глас го сряза:

— О-хо, значи Голямата сестра беше права. Тайни имаш, значи.

Сърцето на Роланд спря. Огледа се и забеляза сестра Кокина, която тъкмо се изправяше. Докато е дрямал, незабелязано се беше промъкнала в лечебницата и се беше свряла под леглото вдясно, за да го следи.

— Откъде имаш това? Кой...

— Аз му го дадох.

Кокина рязко се обърна. По пътеката се задаваше Джена. Беше захвърлила бялата одежда. Не беше свалила булото с камбанките, но се бе преоблякла в приста карирана риза, джинси и пропити ботуши. Стискаше нещо. В лечебницата беше твърде тъмно, но на Роланд му се стори, че...

— *Tu* — просъска злобно сестра Кокина. — О, само като кажа на Голямата сестра...

— Няма да кажеш нищо на никого — сряза я Роланд.

Да беше обмислял как да се измъкне от примките, в които бе омотан, щеше да сбърка, но както винаги, се справяше най-успешно, когато мислеше най-малко. Само след миг двете му ръце и левият му крак бяха свободни. Десният му глезен обаче се заплете и той увисна с рамене на леглото и единият крак във въздуха.

Кокина се извърна и просъска като котка. Устните и се опънаха назад и разголиха острите и като бръснач зъби. Втурна се към него с разперени пръсти, завършващи с изпочупени остри нокти.

Роланд сграбчи медальона и го насочи срещу нея. Тя се отдръпна като опарена, обърна се рязко и продължавайки да съска, се втурна към сестра Джена сред гневното шумолене на белите поли на дрехата си.

— Ще видиш ти, нахална уличнице! — кресна дрезгаво.

Роланд се помъчи да се изправи, но не успя. Кракът му беше приклещен здраво в проклетата примка, която сякаш наистина беше стегната като клуп около глезена му.

Джена вдигна ръце и Роланд се увери, че е бил прав — беше донесла револверите му заедно със стария колан и изтърканите кобури, които носеше, откакто напусна Гилеад.

— Стреляй, Джена! Стреляй!

Тя обаче заклати глава като в онзи ден, когато я молеше да свали булото си, за да види косата ѝ. Камбанките дрънкаха настойчиво и острият им писък се вряза в съзнанието на Стрелеца като шип.

„*Тъмните камбанки. Сигултът на техния ка-тет. Какво...“*

Песента на докторчетата се извиси в остьр, писклив вой, заплашителен като гласа на самите камбанки. От сладката мелодия не остана и следа. Сестра Кокина тъкмо посягаше към гърлото на Джена, но ръцете и увиснаха във въздуха — самата Джена дори не бе примиగвала.

— Не! — прошепна Кокина. — Не можеш!

— *Вече* го направих — отвърна Джена и в този миг Роланд забеляза насекомите. От краката на брадатия се спусна цял батальон. Но сега от сенките извираше цяла армия, по-могъща и многобройна от всички армии на света; ако вместо от насекоми се състоеше от мъже, спокойно щеше да надхвърля по численост всички войници, носили оръжие в цялата дълга и кървава история на Средния свят.

Но гледката, която остана запечатана в съзнанието на Роланд и години наред го преследваше в най-страшните му кошмари, не бяха прииждащите пълчища по пода, а *леглата*. Две по две от двете страни на пътеката, те постепенно почерняваха, като правоъгълни светилници, които един след друг угасваха.

Кокина се разпища и взе на свой ред да клати глава и да дрънчи със звънчетата си. Но на фона на острия, властен зов на Тъмните камбанки гласът им отекваше кухо и фалшиво.

Насекомите продължаваха да прииждат, почерняйки пода и леглата.

Джена се втурна покрай пищящата сестра Кокина, хвърли револверите на леглото до Роланд и бързо развърза примката. Той освободи крака си от мрежата.

— Хайде — подкани го. — Повиках ги, но не зная дали ще мога да ги спра.

Сестра Кокина продължаваше да пищи, но вече не от ужас, а от болка. Гадините я бяха надушили.

— Не гледай — заповядда Джена и помогна на Роланд да се изправи на крака. Той си рече, че никога не се е радвал толкова на способността си да стои изправен. — Хайде. Трябва да побързаме.

Писъците и ще разбудят останалите. Скрих ботушите и дрехите ти на пътеката, която извежда оттук — взех, каквото можах. Как си? Имаш ли сили?

— Благодарение на теб. — Роланд не знаеше докога ще му стигнат... а и в настоящия миг това най-малко го вълнуваше. Джена грабна двата последни стръка папур — в опитите си да се измъкне от мрежата ги беше разпилял по цялата възглавница — и го помъкна по пътеката далеч от насекомите и сестра Кокина, чиито писъци вече загльхваха.

Роланд надяна колана с кобурите в движение, без да изостава.

От платнището на шатрата ги деляха три двойки легла... едва сега забеляза, че лечебницата всъщност е схлупена *шатра*, а не просторен павилион. Копринени стени и тавани бяха оръфани брезентови платнища, достатъчно протрити да пропускат лъчите на Целуващата луна в трета четвърт. Самите легла не бяха никакви легла, а две редици нарове.

На излизане се обърна назад — на пода, където допреди малко стоеше сестра Кокина, бе останала само една гърчеща се черна гърбица. При вида и Роланд бе осенен от изключително неприятна мисъл.

— Забравих медальона на Джон Норман. — В душата му като ураган се изви мъчително терзание, почти равняващо се на мъката по починал близък.

Джена бръкна в джоба на джинсите си и извади златното украшение. То проблесна на лунната светлина.

— Аз го прибрах.

Не знаеше кое го изпълни с по-голяма радост — самият медальон или фактът, че лежи в длантата й. Това означаваше, че не е като останалите.

Сякаш да разсее това впечатление, преди да му е повярвал напълно, тя го подкани:

— Вземи го, Роланд... не мога да го държа повече.

Докато го поемаше, забеляза непогрешимите отпечатъци от изгорено по пръстите й.

Хвана длантата и й целуна поред всички белези.

— Благодаря ти, саи. — Беше готова да се разплаче. — Благодаря ти, скъпи. За тези прекрасни целувки си струва човек да изтърпи какво

ли не. А сега...

Погледът и се насочи нанякъде и Роланд го проследи, По каменистата пътека насреща им се приближаваха няколко светлинки, които неспокойно мърдаха нагоре-надолу.

Отвъд се виждаше сградата, където живееха сестричките — не метох, а разрушена хасиенда, на вид поне отпреди хиляда години. Светлинките бяха три; като наблизиха още малко, Роланд забеляза че и сестрите са само три. Мери не беше с тях.

Приготви револверите за стрелба.

— Оooo, той бил стрелец! — Луиз.

— *Страховит* човек! — Микела.

— Намерил е и любимата, и револверите си! — Тамра.

— Продажната си уличница! — Луиз.

Злобен смях. Но не се страхуваха... във всеки случай не и от *неговите* револвери.

— Прибери ги — нареди Джена и докато извърне поглед, вече бяха в кобурите.

Междувременно другите се бяха доближили.

— Оoo, я вижте, тя плаче! — Тамра.

— Захвърлила е бялата дреха! — Микела. — Сигурно плаче за нарушения обет.

— Защо ридаеш, сестро? — Луиз.

— Той целуна изгорените ми пръсти — каза Джена. — Никой никога не ме е целувал. Така ми се доплака.

— Ooooo! — Колко трога-ателно!

— Още малко ще напъха и малкото си нещо в нея! Още потрогаателно!

Джена слушаше подигравките им без капка гняв. Като мълкнаха, заяви:

— Тръгвам с него. Дръпнете се.

Те я зяпнаха потресени, престореният им смях замря на устните им.

— Не! — прошепна Луиз. — Да не си полудяла? Знаеш какво ще се случи!

— Не зная, нито пък ти знаеш. Но ми е все едно.

Поизвърна се и протегна ръка към входа на овехтялата болнична шатра. На лунната светлина изглеждаше маслиненосивка, а над

входа беше изрисуван избелял червен кръст. Роланд се питаше колко ли градове са обиколили сестричките с тази шатра, отвън съвсем малка и приста, а отвътре — просторна и величествена, вечно потънала в сумрак. Колко ли градове са обиколили и колко ли години са изминали оттогава.

През отвора като лъскав черен език изпълиха докторчетата. Вече не пееха. Мълчанието им бе зловещо.

— Отдръпнете се, или ще ги изпратя върху вас.

— Да не си посмяла! — с ужасен шепот възкликна сестра Микела.

— О! Вече ги изпратих на сестра Кокина. Тя стана част от лека им.

Трите така зяпнаха, сякаш леден вятър се изви в изсъхнала гора. Не че толкова се бяха загрижили за собствената си безценна кожа. Стореното от Джена далеч надминаваше всичките им представи.

— Бъди проклета тогава! — каза сестра Тамра.

— Кой говори за проклятие! Сторете път.

Те се отдръпнаха. Докато двамата бегълци ги подминаваха, уплашено се отдръпнаха от Роланд... но Джена като че ли ги плашише повече.

— Проклета ли? — въпросително повтори той, като за обиколиха хасиенданта и излязоха на пътеката. Целуващата луна къпеше в блясък полусрутената купчина камъни. Бледите и лъчи осветяваха малка черна дупка в склона. Сигурно това бе така нареченият Дом за размисъл. — Какво искаха да кажат с това „бъди проклета“?

— Няма значение. Вече няма от какво да се страхуваме, остана само сестра Мери. Никак не ми харесва това, че още не сме я срещнали.

Тя понечи да ускори ход, но Роланд я сграбчи за ръката и я извърна към себе си. Песента на докторчетата отново отекваше едва доловимо в мрака — напускаха метоха на сестричките и Елурия, ако чувството му за ориентация още работеше. По-точно останките от Елурия.

— Кажи ми какво искаха да кажат.

— Може би нищо. Не ме питай, Роланд... каква полза? Вече е късно, мостът е запален. Не мога да се върна дори да искам. — Тя

свede поглед, прехапа устни, а когато след малко изправи глава, Роланд отново видя в очите и сълзи.

— Споделяла съм трапезата им. Имало е моменти, когато не съм можела да се въздържа, както ти не можеше да се въздържиш да пиеш гнусната им супа, макар да знаеше какво има в нея.

Роланд си спомни думите на Джон Норман „Човек трябва да яде“ и кимна.

— Ала за нищо на света не искам да продължавам по този път. Ако наистина съм обречена на гибел, сама ще избера каква да бъде тя, не те. Майка ми мислеше доброто, като ме върна при тях, но сгреши. — Тя вдигна смутените си, изплашени очи... но издържа погледа на Стрелеца. — Ще тръгна с теб по твоя път, Роланд от Гилеад. Ще вървя с теб, докато мога или докато ме прогониш.

— На драго сърце те приемам за своя спътница...

„*И да тръгнеш с мен ще бъде истинска благословия*“ — искаше да довърши, но не успя, прекъснат от нечий глас, който се обади от мрачните лунни сенки в подножието на хълма, където пътеката най-сетне извиваше нагоре и излизаше от скалистата, безплодна падина, където сестричките забърквала злокобните си магии.

— Мъчна задача е да осутиш очарователното бягство на двама влюбени, но нямам друг избор.

От сенките изникна сестра Мери. Разкошната и бяла одежда с алената роза се бе превърнала в онова, което бе всъщност — саван на мъртвец. В мръсните му дипли бе загърнато съсухreno, сбръчкано лице с втренчени черни очи. Приличаха на загнили фурми. Ухилената гримаса разкриваше четири остри резеца.

На гладко изпъната кожа на челото и подрънквала звънчета... добре поне че не бяха Тъмните камбанки. Това бе единствената им утеша.

— Отдръпни се — каза Джена. — Или ще изпратя *кан там* върху теб.

— Не — отвърна сестра Мери и пристъпи по-близо. — Няма. Няма да посмеят да се отдалечат толкова от останалите. Тръснай глава и дрънчи с проклетите си звънчета, докато им изпадат езичетата, но нищо няма да се случи.

Джена яростно заклати глава. Тъмните камбанки нададоха пронизителен зов, но им липсваше онзи оствър, почти хипнотичен

тембър, който се врязваше в съзнанието на Роланд като шип. Докторчетата — които Джена нарече „кан там“ — не дойдоха.

Разтягайки устни в още по-широва гримаса (Роланд подозираше, че и самата Мери не е била много сигурна в изхода на експеримента), жената-труп плавно се приближи към тях, сякаш се носеше над земята. Погледът и се насочи към Роланд.

— Махни това нещо.

Сведе поглед и забеляза, че стиска револвер. Не помнеше да го е вадил.

— Освен ако не е благословено или осветено със свещената течност на някоя секта — кръв, вода или мъжко семе — оръжието ти е безсилно над мен, стрелецо. Аз съм повече сянка, отколкото тяло... но по нищо не ти отстъпвам.

И все пак бе сигурна, че ще направи опит да стреля — прочете го в очите й. „*Tu нямаш друго освен тези пищови — казваха те. — Без тях, си напълно безпомощен, както когато висеше в нашите трежи в копринения павилион, който изтъкахме за теб от сънища, и очакваше часа на нашия пир.*“

Вместо да стреля, Роланд пъхна револвера в кобура и се хвърли върху нея с протегнати ръце. Изненадана сестра Мери нададе писък — съвсем кратък, защото пръстите на Роланд мигновено се впиха в гърлото и й сподавиха звука.

Плътта и бе непоносимо гнусна — не стига, че бе жива, но и никак подвижна, сякаш се опитваше да се изплъзне изпод дланите му. Напомняше течност, която се лее, и допирът до нея бе ужасяващ. Но той стискаше все по-силно, твърдо решен да отнеме живота й.

В миг проблесна синя мълния (по-късно, като си припомняше случилото се, си каза, че е блеснала не във въздуха, а в съзнанието му — сякаш предизвикана от мигновено, но силно мозъчно разстройство) и ръцете му отхвръкнаха настрана. В сивкавата и плът се очертаха дълбоки бразди — отпечатъци от пръстите му. Той отхвръкна назад, строполи се възнак върху купчината камъни и се изхлузи на земята, като си удари главата и пред погледа му блесна втора, по-слаба мълния.

— Не, хубавецо — рече тя и се намръщи, ужасяващо празните и черни очи се смееха. — Такива като мен не можеш ги удуш... но аз ще те накажа за дързостта ти, ще те накълзам на сто места и бавно ще

утолявам жаждата си! Първо обаче ще се разправя с това невярно момиче, което престъпи обета си... и ще и отнема Тъмните камбанки.

— Опитай се да видим дали ще успееш! — разтреперано извика Джена и разклати глава. Камбанките дръпнаха подигравателно, зядливо.

Ухилената гримаса на Мери посърна.

— Ще успея — изпъхтя. Разтвори уста. На лунната светлина резците и проблеснаха като кости, стърчащи от алена възглавница. — Ще успея и още...

Над главите им проехтя кучешки лай. Отначало се извиси, сетне се накъса в яростна канонада от злобни пролайвания. Мери се обрна наляво и миг преди ръмжащото кълбо да се отдели от камъка, върху който клечеше, Роланд ясно прочете безкрайното смайване, изписано на лицето ѝ.

Животното се метна върху нея — тъмен силует на фона на звездното небе, който завършваше със странни израстъци, подобни на крива тояга. Още преди да се стовари върху ѝ, впивайки зъби в гърлото ѝ, Роланд вече знаеше какво е това.

Сестра Мери политна по гръб и нададе писък, който отекна в съзнанието на Роланд като властния зов на Тъмните камбанки. Той се изправи на крака доста запъхян. Създанието, което изскочи от сенките, се беше вкопчило в жената, сграбчило главата и между предните си лапи, задните здраво стъпили върху мъртвешкия саван на гърдите и — там, където беше изvezана розата.

Роланд сграбчи Джена, която се взираше в падналата сестра, окаменяла от почуда.

— Хайде! — подкани я. — Преди да му хрумне да се нахвърли върху теб!

Кучето не обрна никакво внимание на Роланд, който хукна покрай него, влечейки Джена за ръка. Вече почти бе откъснало главата на сестра Мери.

Плътта и започна да се променя — най-вероятно да гние — но каквито и промени да настъпиха, Роланд не желаеше да гледа. Не искаше и Джена да гледа.

Почти тичешком изкачиха на хълма и едва когато се добраха до върха, спряха за миг да си поемат дъх, окъпани в лунната светлина, свели глави и хванати за ръце, дишайки остро и хрипливо.

Кучешкият лай вече почти бе утихнал, но все още се чуваше едва доловимо, когато сестра Джена надигна глава и попита:

— Какво беше това? Ти знаеше... беше изписано на лицето ти. Как така я нападна? Всяка от нас притежава власт над животните, но нейната е... беше... най-голяма.

— Не и над това животно — отвърна Роланд и кой знае защо се сети за нещастното момче от съседното легло. Норман не знаеше защо медальоните плашат сестрите и ги държат настрана — дали заради златото, или заради името Божие. Вече знаеше отговора: — Беше куче. Най-обикновено улично куче. Видях го на площада, преди зелените да ме нападнат и да ме дадат на сестричките. Предполагам, че останалите животни, които са можели да избягат, отдавна са офейкали, но не и това. То няма защо да се страхува от сестричките от Елурия и го е знаело. Носи на гърдите си знака на онзи човек Иисус. Такава му е шарката на козината — черен кръст в бяло петно. Въпрос на случайност — така се е родило, предполагам. Във всеки случай видя и сметката. Знаех, че се спотайва наоколо. На два-три пъти го чух да лае.

— Защо? — прошепна Джена. — Защо е дошло? Защо въобще е останало тук? И защо се нахвърли отгоре ѝ?

Роланд от Гилеад отговори, както бе отговарял винаги досега и както възнамеряваше да продължи да отговаря и занапред на подобни безсмислени, озадачаващи въпроси:

— Ка. Хайде. Трябва да се отдалечим оттук колкото се може повече, преди да потърсим къде да се скрием за през деня.

Успяха да изминат едва петнайсет километра... може би дори по-малко, размишляваше Роланд, като се отпуснаха уморено на гъсто обрасла с градински чай полянка в подножието на огромна скала. Бавеха се заради него или по-скоро заради действието на супата, което още не беше преминало напълно. Като усети, че не може да измине и крачка повече без чужда помощ, я помоли за стръкче папур. Тя му отказа с обяснението, че в съчетание с активното натоварване лечебното вещество може да доведе до разрыв на сърцето.

— Пък и — продължи, докато се пригответха за сън на брега на поточето, което бяха намерили — няма кой да ни гони. Сестричките знайт кога да си тръгнат. Може би за това са оцелели толкова дълго. Сме оцелели. В някои отношения сме много силни, но притежаваме

безброй слабости. Сестра Мери го беше забравила. Мисля, че нейната аrogантност изигра не по-малка роля за гибелта и от кучето с кръста.

На върха на хълма Джена бе скрила не само ботушите и дрехите му, но и двете кожени дисаги. Като взе да се извинява, че не могла да домъкне и одеялото, и по-голямата чанта (опитала се, но била много тежка), Роланд докосна устните и да мълчи. И онова, което бе направила, му се струваше истинско чудо. Освен това (не го изрече гласно, но тя и без друго сигурно го знаеше), единствено револверите имаха значение. Револверите, принадлежали на баща му, преди това на неговия баща, още по-преди това на неговия баща и така до дните на Артур от Илд, когато вълшебства и дракони населявали земята.

— Ще се справиш ли? — попита я, когато вече се бяха изтегнали на тревата и се готвеха за сън. Луната беше залязла, но до пукването на зората оставаха поне три часа. Отвсякъде ги обгръщаше сладката миризма на градинския чай. Тя му се стори някак пурпурна... и завинаги остана в съзнанието му такава. Вече чувствува как се сплита под тялото му във вълшебен килим, който скоро ще го понесе към страната на сънищата. Никога не се бе чувствал по-изморен.

— Не зная, Роланд.

Но сигурно още тогава е знаела. Първия път майка и я беше накарала да се върне, но майка и вече я нямаше. А и беше споделяла трапезата на сестричките, беше взела тяхното причастие. Ка е колело, но ка е и мрежа, от която никой не е успял да се измъкне.

Но тогава беше твърде уморен да размишлява над подобни неща... а и каква полза от подобни размишления? Както каза тя, мостовете са запалени. Роланд подозираше, че дори да се завърнат в долината, няма да намерят нищо друго освен пещерата, която сестричките наричаха Дом за размисъл. Оцелелите сестри сигурно са събрали шатрата на лошите сънищата и са заминали другаде, отлетели са с лекия нощен ветрец като звън от камбанки и melodичното жужене на насекоми.

Роланд я погледна, вдигна ръка (която вече натежаваше) и докосна къдицата, която отново беше паднала на челото ѝ.

Джена се засмя свенливо.

— Все се изплъзва. Много е непокорна. Като господарката си.

Понечи да я приbere, но Роланд спря ръката ѝ.

— Толкова е красива. Черна като нощта и красива като вечността.

Изправи се — коства му голямо усилие, умората го обгръща като нежни длани. Целуна къдрицата. Джена затвори очи и въздъхна. Роланд почувства как потръпна. Челото и беше много студено, а тъмната къдрица бе мека като коприна.

— Свали си булото както преди — рече.

Тя го бутна назад. За миг остана неподвижен, съзердавайки красотата ѝ. Джена го гледаше тъжно, без да откъсва поглед от него. Роланд прокара длани през меките тежки къдрици (приличаха на дъжд, дъжд, който тежи), сетне я хвана за раменете и я целуна по страните. Сетне се отдръпна.

— Ще ме целунеш ли както мъж целува жена, Роланд? По устата?

— Да.

И както бе пожелал, докато лежеше в копринената шатра на лечебницата, целуна устните ѝ. Тя отвърна на целувката с несръчна страст като човек, който не се е целувал никога освен насиън. Мина му през ум да се люби с нея — не е бил с жена от много, много отдавна, а тя беше красива — но заспа, докато я целуваше.

Сънува кучето с кръста, което лае на сред огромно поле, Той тръгва след него, за да разбере какво го тревожи, и скоро узнава. В другия край на равнината се извисява Тъмната кула — тъмносивият и силует изпъква на фона на мътния оранжев диск на залязващото слънце, обточен с безкрайна редица зловещи прозорци, които се извиват спираловидно нагоре. Като я видя, кучето застинава на място и взе да лае.

Екна камбанен звън, оствър и пронизителен като гибел. Роланд познаваше този звън — това бяха Тъмните камбанки, но ечаха ясно, сякаш бяха изковани от чисто сребро. Като по даден знак тъмните прозорци на кулата пламнаха в кървавочервени отблъсъци — цветът на отровени рози. В нощта се надигна писък на неизказана болка.

Сънят отлетя, но писъкът остана да звучи, като постепенно изтъня и премина в мъчителен стон. Тази част беше истинска — истинска като самата кула, заплашително възправена на самия ръб на Крайния свят. Роланд се събуди в ясната зора и сред мекия пурпурен

аромат на градинския чай. Още преди да се събуди съвсем, вече бе скочил на крака и стискаше револверите, готов за стрелба.

Джена я нямаше. Празните и ботуши стояха до раницата му. Малко по-нагоре джинсите и лежаха на тревата като стара змийска кожа. Над тях беше просната карираната риза. Роланд с почуда установи, че все още е затъкната в панталоните. Над дрехите върху ронливата пръст лежеше и булото, обточено със звънчета. За миг се обърка и помисли, че звънят, тъй като не разпозна веднага звука, който проеча.

Не бяха камбанките, а буболечките. Докторчетата. Пееха в тревата, напомняйки щурчета, но песента им бе далеч по-омайна.

— Джена?

Отговор не последва... освен жуженето. Което ненадейно спря.

— Джена?

Нишо. Само вой на вятъра и мириз на чая.

Без да се замисля какво прави (както и актьорските умения, мисленето далеч не беше най-голямата му сила), Роланд се наведе, вдигна булото и го разклати. Тъмните камбанки дръннаха.

Отначало не последва нищо. Сетне от чая изпълзяха хиляди малки черни създания, които се скучиха на голата пръст. Роланд си спомни батальона, който се изсила върху леглото на джелепина, и отстъпи назад. Сетне застина на място. Буболечките също не се приближиха повече.

Стори му се, че разбира. Донякъде му помогна споменът за допира до тялото на сестра Мери, чиято плът се движеше, сякаш се състоеше не от едно, а от много неща. И думите ѝ: „*Споделяла съм трапезата им.*“ Такива като тях не умират... но могат да се променят.

Насекомите трептяха и скоро закриха голата земя.

Роланд отново дрънна звънчетата.

Сред гадинките сякаш пробяга вълна и те бавно започнаха да се разместват, строявайки се в някаква фигура. Отначало се поколебаха, сякаш не бяха много сигурни как точно да продължат, но бързо се окопитиха. На белия пясък сред моравите туфи нацъфтял градински чай се появи една от Великите букви: С.

Не, не беше буква, беше къдица.

Буболечките запяха и на Стрелеца му се стори, че изричат неговото име.

Ръката му потрепери, той изпусна булото, при падането звънчетата дрънкаха, фигурата се разпадна и гадинките се разбягаха във всички посоки. Понечи отново да ги свика — ако дрънне звънчетата, може да успее — но защо да го прави? Какъв смисъл има?

Не ме питай, Роланд... каква полза? Вече е късно, мостът е запален.

И все пак съумя да се върне при него за последен път, налагайки волята си на хиляди частици, които може би трябваше да изгубят способността си да мислят, след като цялото се е разпаднало... и все пак бе намерила начин да мисли... колкото да ги накара да очертаят онази фигура. Колко усилие и е коствало това?

Насекомите вече плъзнаха навсякъде — някои се изпокриха сред храстите, други пропълзяха върху надвисналата скала и наскачаха в пукнатините в камъка, където може би щяха да изчакат да отмине дневната горещина.

Скоро не остана и следа от тях. Не остана и следа от нея.

Роланд седна на земята и захлупи лице с длани си. Идеше му да заплаче, но скоро му мина — като се изправи, очите му бяха сухи като пустинята, до която рано или късно щеше да стигне в преследване на Уолтър, човека в черно.

„Ако съм обречена на гибел, сама ще избера каква да бъде тя, не те.“

Самият Роланд не знаеше почти нищо за гибелта... и някак си му се струваше, че това далеч не е последният, а може би първият урок.

Беше донесла кесийката с тютюна му. Сви една цигара, клекна на земята и запуши. Като я изпуши докрай, хвърли последен поглед към празните дрехи и си спомни непоколебимия поглед на тъмните и очи. Спомни си белезите по пръстите й, където медальонът я изгори. И все пак го беше взела, защото знаеше, че той държи на него — беше се осмелила да изтърпи тази болка и Роланд сега го носеше на врата си.

Когато слънцето най-сетне изгря, той потегли на запад. Рано или късно ще намери друг кон или муле, но засега нямаше нищо против да повърви. Цял ден му се струваше, че нещо дрънчи, нещо звъни като камбанки. Няколко пъти спира да се оглежда, уверен, че по петите му пълзи малко черно стадо, което го следва като сенките на най-добрите и най-лошите ни спомени, но не забеляза никаква фигура никъде. Беше сам в ниската вълниста местност западно от Елурия.

Съвсем сам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.